

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (prvního senátu)

4. září 2019*

„Společná zahraniční a bezpečnostní politika – Omezující opatření namířená proti osobám, skupinám a subjektům s cílem bojovat proti terorismu – Zmrazení finančních prostředků – Možnost kvalifikace orgánu třetího státu jako příslušného orgánu ve smyslu společného postoje 2001/931/SZBP – Skutkový základ rozhodnutí o zmrazení finančních prostředků – Povinnost uvést odůvodnění – Nesprávné posouzení – Zásada nevměšování – Právo na obhajobu – Právo na účinnou soudní ochranu – Ověřování aktů Rady“

Ve věci T-308/18,

Hamás, se sídlem v Dauhá (Katar), zastoupený L. Glock, advokátkou,

žalobce,

proti

Radě Evropské unie, původně zastoupené B. Driessenem a A. Sikora-Kaléda, poté B. Driessenem a S. Van Overmeire, jako zmocněnci,

žalované,

jejímž předmětem je návrh podaný na základě článku 263 SFEU znějící na zrušení rozhodnutí Rady (SZBP) 2018/475 ze dne 21. března 2018, kterým se aktualizuje seznam osob, skupin a subjektů, na něž se vztahují články 2, 3 a 4 společného postoje 2001/931/SZBP o uplatnění zvláštních opatření k boji proti terorismu, a kterým se zrušuje rozhodnutí (SZBP) 2017/1426 (Úř. věst. 2018, L 79, s. 26), a prováděcího nařízení Rady (EU) 2018/468 ze dne 21. března 2018, kterým se provádí čl. 2 odst. 3 nařízení (ES) č. 2580/2001 o zvláštních omezujících opatřeních namířených proti některým osobám a subjektům s cílem bojovat proti terorismu a kterým se zrušuje prováděcí nařízení (EU) 2017/1420 (Úř. věst. 2018, L 79, s. 7), a dále rozhodnutí Rady (SZBP) 2018/1084 ze dne 30. července 2018, kterým se aktualizuje seznam osob, skupin a subjektů, na něž se vztahují články 2, 3 a 4 společného postoje 2001/931/SZBP o uplatnění zvláštních opatření k boji proti terorismu, a kterým se zrušuje rozhodnutí 2018/475 (Úř. věst. 2018, L 194, s. 144), a prováděcího nařízení Rady (EU) 2018/1071 ze dne 30. července 2018, kterým se provádí čl. 2 odst. 3 nařízení (ES) č. 2580/2001 o zvláštních omezujících opatřeních namířených proti některým osobám a subjektům s cílem bojovat proti terorismu a kterým se zrušuje prováděcí nařízení 2018/468 (Úř. věst. 2018, L 194, s. 23),

TRIBUNÁL (první senát),

ve složení I. Pelikánová, předsedkyně, P. Nihoul (zpravodaj) a J. Svenningsen, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: E. Coulon,

* Jednací jazyk: francouzština.

vydává tento

Rozsudek

Skutečnosti předcházející sporu

Rezoluce Rady bezpečnosti Organizace spojených národů 1373 (2001)

- 1 Dne 28. září 2001 přijala Rada bezpečnosti Organizace spojených národů rezoluci 1373(2001), ve které stanovila rozsáhlé strategie pro boj proti terorismu, a zejména pro boj proti financování terorismu. Odstavec 1 písm. c) této rezoluce mimo jiné stanovil, že všechny státy bezodkladně zmrazí finanční prostředky a jiný finanční majetek nebo hospodářské zdroje osob, které páchají teroristické činy nebo se je pokusí spáchat nebo se zúčastní takových činů nebo napomáhají jejich spáchání, subjektů vlastněných nebo kontrolovaných těmito osobami a osob a subjektů jednajících jménem takových osob a subjektů nebo podle jejich pokynů.
- 2 Tato rezoluce neobsahovala seznam osob, subjektů či skupin, vůči kterým se měla tato omezující opatření použít.

Právo Evropské unie

- 3 Vzhledem k tomu, že Rada Evropské unie považovala za nutné, aby Evropská unie přijala opatření k provedení rezoluce 1373 (2001), dne 27. prosince 2001 přijala společný postoj 2001/931/SZBP o uplatnění zvláštních opatření k boji proti terorismu (Úř. věst. 2001, L 344, s. 93; Zvl. vyd. 18/01, s. 217). Zejména článek 2 společného postoje 2001/931 stanovil, že dojde ke zmrazení finančních prostředků a jiného finančního majetku nebo hospodářských zdrojů osob, skupin a subjektů zapojených do teroristických činů a uvedených na seznamu v příloze zmíněného společného postoje.
- 4 Téhož dne přijala Rada za účelem provedení opatření, která jsou popsána ve společném postoji 2001/931, na unijní úrovni nařízení (ES) č. 2580/2001 o zvláštních omezujících opatřeních namířených proti některým osobám a subjektům s cílem bojovat proti terorismu (Úř. věst. 2001, L 344, s. 70; Zvl. vyd. 18/01, s. 207), jakož i rozhodnutí 2001/927/ES, kterým se stanoví seznam podle čl. 2 odst. 3 nařízení č. 2580/2001 (Úř. věst. 2001, L 344, s. 83).
- 5 Na seznamu připojeném ke společnému postoji 2001/931 a na seznamu zahrnutém v rozhodnutí 2001/927 byl uveden i název „ Hamas-Izz al-Din al-Qassem (teroristické křídlo hnutí Hamás)“. Tyto dva akty byly na základě čl. 1 odst. 6 společného postoje 2001/931 a čl. 2 odst. 3 nařízení č. 2580/2001 pravidelně aktualizovány, přičemž „ Hamas-Izz al-Din al-Qassem“ na uvedených seznamech zůstal zapsán.
- 6 Dne 12. září 2003 přijala Rada společný postoj 2003/651/SZBP, kterým se aktualizuje společný postoj 2001/931 a kterým se zrušuje společný postoj 2003/482/SZBP (Úř. věst. 2003, L 229, s. 42), a rozhodnutí 2003/646/ES, kterým se provádí čl. 2 odst. 3 nařízení č. 2580/2001 a kterým se zrušuje rozhodnutí 2003/480/ES (Úř. věst. 2003, L 229, s. 22). Na seznamech souvisejících s těmito akty byl zapsán název „Hamás (včetně Hamas-Izz al-Din al-Qassem)“.
- 7 Název této organizace zůstal zapsán i na seznamech připojených k později přijatým aktům.

Napadené akty

Akty z března 2018

- 8 Dne 30. listopadu 2017 Rada zaslala advokátovi žalobce dopis, ve kterém mu sdělila, že obdržela nové informace relevantní pro sestavování seznamů osob, skupin a subjektů, na něž se vztahují omezující opatření stanovená nařízením č. 2580/2001, a že v důsledku toho změnila důvodovou zprávu. Vyzvala žalobce, aby k této důvodové zprávě, aktualizované ke dni 15. prosince 2017, předložil své vyjádření.
- 9 Žalobce na tento dopis neodpověděl.
- 10 Dne 21. března 2018 přijala Rada rozhodnutí (SZBP) 2018/475, kterým se aktualizuje seznam osob, skupin a subjektů, na něž se vztahují články 2, 3 a 4 společného postoje 2001/931, a kterým se zrušuje rozhodnutí (SZBP) 2017/1426 (Úř. věst. 2018, L 79, s. 26), a prováděcí nařízení (EU) 2018/468, kterým se provádí čl. 2 odst. 3 nařízení č. 2580/2001 a kterým se zrušuje prováděcí nařízení (EU) 2017/1420 (Úř. věst. 2018, L 79, s. 7) (dále jen společně „akty z března 2018“). Název „Hamás“, včetně „ Hamas-Izz al-Din al-Qassem “ byl na seznamech připojených k těmto aktům (dále jen „sporné seznamy z března 2018“) ponechán.
- 11 Dopisem ze dne 22. března 2018 zaslala Rada advokátovi žalobce důvodovou zprávu, ve které vysvětlila, proč je název „Hamás“, včetně „ Hamas-Izz al-Din al-Qassem “ na sporných seznamech z března 2018 ponechán, a sdělila mu, že na základě čl. 2 odst. 3 nařízení č. 2580/2001 a čl. 1 odst. 6 společného postoje 2001/931 je možné požádat o přezkum těchto seznamů.
- 12 Dále Rada dne 22. března 2018 zveřejnila v *Úředním věstníku Evropské unie* oznámení určené osobám, skupinám a subjektům zařazeným na seznam uvedený v čl. 2 odst. 3 nařízení č. 2580/2001 (Úř. věst. 2018, C 107, s. 6).
- 13 V tomto oznámení Rada mimo jiné sdělila dotčným osobám a subjektům, zaprvé, že má za to, že důvody pro zařazení jejich jména či názvu na seznamy přijaté na základě nařízení č. 2580/2001 jsou stále platné, takže se rozhodla jejich jméno či název na sporných seznamech z března 2018 ponechat, zadruhé, že jí mohou požádat o vydání odůvodnění pro ponechání jejich jména či názvu na uvedených seznamech, zatřetí, že jí rovněž mohou kdykoliv zaslat žádost, aby přezkoumala rozhodnutí zařadit jejich jméno či název na dané seznamy, a začtvrté, že mají-li být žádosti posouzeny v rámci nadcházejícího přezkumu v souladu s čl. 1 odst. 6 společného postoje 2001/931, měly by jí být předloženy do 25. května 2018.
- 14 Žalobce na tento dopis ani toto oznámení nezareagoval.
- 15 Z důvodové zprávy k aktům z března 2018 vyplývá, že Rada při zařazení „Hamás“, včetně „ Hamas-Izz al-Din al-Qassem “ na sporné seznamy z března 2018 vycházela ze čtyř vnitrostátních rozhodnutí.
- 16 Prvním vnitrostátním rozhodnutím bylo usnesení č. 1261 Secretary of State for the Home Department (ministr vnitra Spojeného království, dále jen „Home Secretary“) ze dne 29. března 2001, kterým se mění UK Terrorism Act 2000 (zákon Spojeného království o terorismu z roku 2000) a kterým se zakazuje činnost Hamas-Izz al-Din al-Qassem považovaného za organizaci zapojenou do teroristických činů (dále jen „rozhodnutí Home Secretary“).
- 17 Druhým vnitrostátním rozhodnutím bylo rozhodnutí United States Secretary of State (ministr zahraničních věcí Spojených států) ze dne 8. října 1997, kterým byl Hamás pro účely Immigration and Nationality Act (zákon Spojených států o přistěhovalectví a státní příslušnosti, dále jen „INA“) kvalifikován jako zahraniční teroristická organizace (dále jen „americké rozhodnutí z roku 1997“).

- 18 Třetí vnitrostátní rozhodnutí vydal ministr zahraničí Spojených států dne 31. října 2001 na základě Executive Order č. 13224 (výnos prezidenta č. 13224) (dále jen „americké rozhodnutí z roku 2001“).
- 19 Čtvrté vnitrostátní rozhodnutí bylo přijato dne 23. ledna 1995 na základě Executive Order č. 12947 (výnos prezidenta č. 12947) (dále jen „americké rozhodnutí z roku 1995“).
- 20 V hlavní části důvodové zprávy k aktům z března 2018 Rada předně konstatovala, že tato vnitrostátní rozhodnutí jsou rozhodnutími příslušného orgánu ve smyslu čl. 1 odst. 4 společného postoje 2001/931, která jsou stále platná. Dále uvedla, že se zabývala tím, zda má k dispozici informace, které by svědčily ve prospěch vynětí názvu žalobce ze sporných seznamů z března 2018, a že žádné takové nenalezla. Nakonec uvedla, že důvody pro zařazení názvu žalobce na seznamy těch, kterým se zmrazují finanční prostředky, přetrvávají, a dospěla k závěru, že jeho název má na sporných seznamech z března 2018 i nadále zůstat.
- 21 Důvodová zpráva k aktům z března 2018 kromě toho obsahovala přílohu A týkající se „rozhodnutí příslušného orgánu Spojeného království“ a přílohu B týkající se „rozhodnutí příslušných orgánů Spojených států“. Obě přílohy obsahovaly popis vnitrostátních právních předpisů, na jejichž základě byla rozhodnutí vnitrostátních orgánů přijata, definice pojmů terorismu, které se vyskytovaly v těchto právních předpisech, popis přezkumu uvedených rozhodnutí, popis skutkových okolností, z nichž uvedené orgány vycházely, a závěr, že tyto skutkové okolnosti představují „teroristické činy“ ve smyslu čl. 1 odst. 3 společného postoje 2001/931.
- 22 V bodě 14 přílohy A důvodové zprávy k aktům z března 2018 Rada uvedla několik skutkových okolností, které vedly Home Secretary k zákazu činnosti Hamas-Izz al-Din al-Qassem. K těmto skutkovým okolnostem došlo v letech 1994 a 1996.
- 23 V bodě 15 přílohy A důvodové zprávy k aktům z března 2018 Rada dodala, že ve Spojeném království přezkoumávala předmětný zákaz v září roku 2016 mezíresortní vládní skupina pro přezkum zákazů, která na základě uvedených okolností dospěla k závěru, že se lze důvodně domnívat, že Hamas-Izz al-Din al-Qassem je i nadále zapojen do terorismu.
- 24 V bodě 10 přílohy B důvodové zprávy k aktům z března 2018 Rada uvedla, že dne 27. července 2012 byl ukončen poslední přezkum kvalifikace Hamásu jako zahraniční teroristické organizace a že americká vláda na jeho základě dospěla k závěru, že okolnosti, ze kterých vychází americké rozhodnutí z roku 1997, se nezměnily natolik, aby odůvodnily zrušení této kvalifikace.
- 25 Konečně v bodě 17 přílohy B důvodové zprávy k aktům z března 2018 Rada poukázala na různé události, které se odehrály mezi lety 2003 a 2016 a na jejichž základě americké orgány kvalifikovaly žalobce jako zahraniční teroristickou organizaci, přičemž neupřesnily, ze kterých rozhodnutí informace o těchto událostech pocházely.

Akty z července 2018

- 26 Dne 30. července 2018 přijala Rada rozhodnutí (SZBP) 2018/1084, kterým se aktualizuje seznam osob, skupin a subjektů, na něž se vztahují články 2, 3 a 4 společného postoje 2001/931, a kterým se zrušuje rozhodnutí 2018/475 (Úř. věst. 2018, L 194, s. 144), a dále prováděcí nařízení (EU) 2018/1071, kterým se provádí čl. 2 odst. 3 nařízení č. 2580/2001 a kterým se zrušuje prováděcí nařízení 2018/468 (Úř. věst. 2018, L 194, s. 23) (dále jen společně „akty z července 2018“). Název „Hamás“, včetně „Hamas-Izz al-Din al-Qassem“ byl na seznamech připojených k těmto aktům (dále jen „sporné seznamy z července 2018“) ponechán.

- 27 Dopisem ze dne 31. července 2018 zaslala Rada advokátovi žalobce důvodovou zprávu, ve které vysvětlila, proč je název „Hamás“, včetně „*Hamas-Izz al-Din al-Qassem*“ na sporných seznamech z července 2018 ponechán, a sdělila mu, že na základě čl. 2 odst. 3 nařízení č. 2580/2001 a čl. 1 odst. 6 společného postoje 2001/931 je možné požádat o přezkum těchto seznamů.
- 28 Dále Rada dne 31. července 2018 zveřejnila v *Úředním věstníku Evropské unie* oznámení určené osobám, skupinám a subjektům zařazeným na seznam uvedený v čl. 2 odst. 3 nařízení č. 2580/2001 (Úř. věst. 2018, C 269, s. 3).
- 29 V tomto oznámení Rada mimo jiné sdělila dotyčným osobám a subjektům, zaprvé, že má za to, že důvody pro zařazení jejich jména či názvu na seznamy přijaté na základě nařízení č. 2580/2001 jsou stále platné, takže se rozhodla jejich jméno či název na sporných seznamech z července 2018 ponechat, zadruhé, že jí mohou požádat o vydání odůvodnění pro ponechání jejich jména či názvu na uvedených seznamech, zatřetí, že jí rovněž mohou kdykoliv zaslat žádost, aby přezkoumala rozhodnutí zařadit jejich jméno či název na dané seznamy, a začtvrté, že mají-li být žádosti posouzeny v rámci nadcházejícího přezkumu v souladu s čl. 1 odst. 6 společného postoje 2001/931, měly by jí být předloženy do 1. října 2018.
- 30 Tato důvodová zpráva se shodovala s důvodovou zprávou k aktům z března 2018, až na několik formálních rozdílů a na to, že v bodě 16 přílohy B je uvedeno „právo na účinnou soudní ochranu“, a nikoli již „právo na soudní ochranu“.
- 31 Žalobce na tento dopis ani toto oznámení nezareagoval.

Řízení a návrhová žádání účastníků řízení

- 32 Žalobce podal projednávanou žalobu návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 17. května 2018.
- 33 Dne 13. září 2018 předložila Rada žalobní odpověď.
- 34 Podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 14. září 2018 žalobce na základě článku 86 jednacího řádu Tribunálu upravil žalobu tak, aby se vztahovala na akty z července 2018 v rozsahu, v němž se jej týkaly.
- 35 Dopisy ze dne 13. prosince 2018, jakož i ze dne 1. března a 10. dubna 2019 Tribunál v rámci organizačních procesních opatření položil účastníkům řízení otázky. Ti na ně ve stanovené lhůtě odpověděli.
- 36 Vzhledem k tomu, že Tribunálu nebyla ve stanovené lhůtě podána žádost o konání jednání, Tribunál na základě čl. 106 odst. 3 jednacího řádu rozhodl, že bude rozhodnuto bez konání ústní části řízení.
- 37 Žalobce navrhuje, aby Tribunál:
- zrušil akty z března a z července 2018 (dále jen „napadené akty“) v rozsahu, v němž se jej týkají, a to včetně *Hamas-Izz al-Din al-Qassem*;
 - uložil Radě náhradu veškerých nákladů řízení.
- 38 Rada navrhuje, aby Tribunál:
- zamítl žalobu v plném rozsahu;
 - uložil žalobci náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

39 Žalobce uplatňuje sedm žalobních důvodů, které vycházejí z:

- porušení čl. 1 odst. 4 společného postoje 2001/931;
- pochybení ve vztahu k věcné správnosti skutkových zjištění;
- nesprávného posouzení, pokud jde o teroristickou povahu organizace Hamás;
- porušení zásady nevměšování;
- nedostatečného zohlednění vývoje situace z důvodu uplynutí času;
- porušení povinnosti uvést odůvodnění;
- porušení zásady dodržování práva na obhajobu a práva na účinnou soudní ochranu.

40 Dne 19. března 2019 v odpověď na otázku, kterou mu Tribunál položil dne 1. března 2019 v rámci organizačního procesního opatření, žalobce vznesl osmý žalobní důvod, vycházející z toho, že „důvodové zprávy nebyly ověřeny“.

41 Tribunál považuje za vhodné zkoumat šestý žalobní důvod na druhém místě.

K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 1 odst. 4 společného postoje 2001/931

42 V rámci prvního žalobního důvodu žalobce vznáší připomínky k identifikaci organizací, kterých se týkají rozhodnutí Home Secretary a americká rozhodnutí z let 1995, 1997 a 2001 (dále jen společně „americká rozhodnutí“), a následně namítá, že Rada porušila čl. 1 odst. 4 společného postoje 2001/931, když tato rozhodnutí kvalifikovala jako rozhodnutí přijatá příslušnými orgány ve smyslu tohoto ustanovení.

43 K tomu je třeba uvést, že ustanovení, jehož se žalobce dovolává, se týká zařazení jména osob či názvu subjektů na seznamy těch, kterým se zmrazují finanční prostředky, zatímco předmětem projednávané žaloby jsou rozhodnutí přijatá na základě čl. 1 odst. 6 společného postoje 2001/931, jenž se vztahuje na zachování tohoto zařazení na takové seznamy.

44 Podle Soudního dvora však ponechání jména osoby či názvu subjektu na seznamu těch, kterým se zmrazují finanční prostředky, je v podstatě prodloužením prvotního zařazení na seznam, a jeho předpokladem je tedy trvání nebezpečí, že dotyčná osoba nebo subjekt jsou zapojeny do teroristických činností, tak jak bylo toto nebezpečí původně konstatováno Radou na základě vnitrostátního rozhodnutí, jež sloužilo jako základ pro toto prvotní zařazení (rozsudky ze dne 26. července 2017, Rada v. LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, bod 61, a ze dne 26. července 2017, Rada v. Hamás, C-79/15 P, EU:C:2017:584, bod 39).

45 Tento žalobní důvod je tedy relevantní.

46 Za účelem jeho zkoumání je třeba vymezit, jakých organizací se týkají rozhodnutí příslušných orgánů, z nichž Rada vycházela, a poté posoudit nejprve námitky směřující proti rozhodnutím amerických orgánů a následně námitky, které se týkají jak rozhodnutí amerických orgánů, tak rozhodnutí Home Secretary.

K identifikaci organizací, kterých se týkají rozhodnutí příslušných orgánů, z nichž Rada vycházela

- 47 Žalobce uvádí, že podle důvodové zprávy, kterou mu zaslala Rada, vychází napadené akty z rozhodnutí Home Secretary, které zakázalo činnost ozbrojené složky Hamásu Hamas-Izz al-Din al-Qassem, a ze tří amerických rozhodnutí, která se týkají Hamásu bez bližšího upřesnění.
- 48 Žalobce pochybuje o tom, že by americké orgány měly v úmyslu zařadit Hamás na seznam jako celek, a má za to, že Rada, která se domnívala, že americké orgány toto v úmyslu měly, provedla extenzivní výklad jejich rozhodnutí, který ze seznamů zveřejněných uvedenými orgány jednoznačně nevyplýval.
- 49 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že v amerických rozhodnutích je výslovně zmíněn „Hamás“, přičemž v amerických rozhodnutích z let 1997 a 2001 je nadto uveden tucet dalších názvů, včetně „brigád Izz-Al-Din Al-Qassam“, pod nimiž bylo toto hnutí rovněž známo.
- 50 Na rozdíl od toho, co naznačuje žalobce, nelze tuto okolnost vykládat tak, že by americké orgány tímto způsobem chtěly předmětné rozhodnutí o zařazení na seznam omezit pouze na „Hamas-Izz al-Din al-Qassem“. Předně je třeba podotknout, že mezi těmito dalšími názvy jsou i názvy odkazující na Hamás jako celek, jako je například „Islamic Resistance Movement“, což je anglický překlad názvu „Harakat Al-Muqawama Al-Islamia“, který se mezi těmito názvy také objevuje, a „Hamás“ je jeho zkratka. Dále je třeba uvést, že tyto různé názvy byly zmíněny pouze proto, aby byla zajištěna účinnost opatření přijatého vůči Hamásu v praxi a toto opatření ho mohlo postihnout prostřednictvím všech jeho známých názvů a složek.
- 51 Z těchto úvah vyplývá, že rozhodnutí Home Secretary se týká Hamas-Izz al-Din al-Qassem, zatímco americká rozhodnutí se týkají Hamásu, včetně Hamas-Izz al-Din al-Qassem.

K námitkám směřujícím proti rozhodnutím amerických orgánů

- 52 Žalobce se domnívá, že Rada nemohla založit napadené akty na rozhodnutích amerických orgánů, jelikož Spojené státy jsou třetí stát a jeho orgány v zásadě nejsou „příslušnými orgány“ ve smyslu čl. 1 odst. 4 společného postoje 2001/931.
- 53 Žalobce v této souvislosti primárně namítá, že systém zavedený článkem 1 odst. 4 společného postoje 2001/931 je založen na důvěře ve vnitrostátní orgány, která vychází ze zásady loajální spolupráce mezi Radou a členskými státy Unie, a opírá se o sdílení společných hodnot, které jsou zakotveny ve Smlouvách, a o vázanost jednotnými právními normami, včetně Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950 a Listiny základních práv Evropské unie. V orgány třetích států tuto důvěru mít nelze.
- 54 K tomu je třeba uvést, že podle Soudního dvora se pojem „příslušný orgán“ použitý v čl. 1 odst. 4 společného postoje 2001/931 neomezuje jen na orgány členských států, ale může v zásadě zahrnovat také orgány třetích států (rozsudek ze dne 26. července 2017, Rada v. LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, bod 22).
- 55 Výklad, který Soudní dvůr zvolil, lze odůvodnit zaprvé zněním čl. 1 odst. 4 společného postoje 2001/931, které neomezuje pojem „příslušné orgány“ pouze na orgány členských států, a zadruhé cílem tohoto společného postoje, který byl přijat k provedení rezoluce Rady bezpečnosti Organizace spojených národů 1373 (2001), jež se zaměřuje na zintenzivnění boje proti terorismu v celosvětovém měřítku prostřednictvím systematické a těsné spolupráce všech států (rozsudek ze dne 26. července 2017, Rada v. LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, bod 23).

- 56 Pokud by bylo připuštěno, že orgán třetího státu může představovat příslušný orgán ve smyslu čl. 1 odst. 4 společného postojů 2001/931, žalobce podpůrně namítá, že platnost aktů přijatých Radou závisí také na tom, zda Rada mimo jiné prověřila, jestli je americká právní úprava v souladu se zásadou dodržování práva na obhajobu a s právem na účinnou soudní ochranu.
- 57 V projednávaném případě však Rada podle žalobce v odůvodnění napadených aktů v podstatě pouze popsala řízení o přezkumu a poznamenala, že lze podat opravný prostředek; otázkou, zda je zaručeno právo na obhajobu a právo na účinnou soudní ochranu, se nezabývala.
- 58 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že podle Soudního dvora platí, že vychází-li Rada z rozhodnutí třetího státu, musí ověřit, zda bylo toto rozhodnutí přijato při dodržení práva na obhajobu a práva na účinnou soudní ochranu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 26. července 2017, Rada v. LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, bod 31).
- 59 Rada musí v důvodových zprávách ke svým aktům poskytnout údaje, na jejichž základě bude možné učinit závěr, že toto ověření provedla (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 26. července 2017, Rada v. LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, bod 31).
- 60 Rada musí za tímto účelem v těchto důvodových zprávách uvést důvody, proč má za to, že rozhodnutí třetího státu, o něž se opírá, bylo přijato při dodržení práva na obhajobu a práva na účinnou soudní ochranu (rozsudek ze dne 26. července 2017, Rada v. LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, bod 33).
- 61 Z judikatury vyplývá, že argumentace týkající se tohoto posouzení, která se musí v důvodových zprávách objevit, může být stručná (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 26. července 2017, Rada v. LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, bod 33).
- 62 Argumenty, které žalobce vznesl v souvislosti se zásadou dodržování práva na obhajobu a s právem na účinnou soudní ochranu, je třeba posoudit právě ve světle judikatury připomenuté v bodech 58 až 61 výše.
- 63 Co se týče dodržování práva na obhajobu, žalobce namítá, že Rada v důvodové zprávě k napadeným aktům neuvedla, proč po příslušném ověření dospěla k závěru, že ve Spojených státech je ve správních řízeních, jejichž předmětem je kvalifikování určité organizace jako teroristické, tato zásada zaručena.
- 64 Americká právní úprava nevyžaduje, aby byla rozhodnutí přijatá v této oblasti oznámena, ani odůvodněna. Žalobce uvádí, že ačkoliv článek 219 INA, na němž je založeno americké rozhodnutí z roku 1997, stanoví povinnost zveřejnit rozhodnutí o zařazení na seznam ve Federálním rejstříku, v případě výnosu prezidenta č. 13224, na němž je založeno americké rozhodnutí z roku 2001, toto neplatí, jelikož tento výnos s žádným takovým opatřením nepočítá.
- 65 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle judikatury zásada dodržování práva na obhajobu vyžaduje, aby osoby, jichž se týkají rozhodnutí, která významně ovlivňují jejich zájmy, mohly užitečně vyjádřit stanovisko ke skutečnostem, které jsou jim vytýkány a mohou sloužit k odůvodnění předmětných rozhodnutí (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 26. září 2013, Texdata Software, C-418/11, EU:C:2013:588, bod 83 a citovaná judikatura).
- 66 V případě opatření, na jejichž základě se na seznam těch, kterým se zmrazují finanční prostředky, zapisují jména osob nebo názvy subjektů, z této zásady vyplývá, že důvody přijetí těchto opatření musí být těmto osobám nebo subjektům sděleny současně s jejich přijetím nebo okamžitě po něm (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 21. prosince 2011, Francie v. People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, EU:C:2011:853, bod 61).

- 67 V bodě 16 přílohy B důvodové zprávy k napadeným aktům Rada uvádí toto:
- „Pokud jde o řízení o přezkumu a popis dostupných procesních prostředků, Rada má za to, že právní úprava Spojených států zajišťuje ochranu práva na obhajobu [...]“
- 68 Informace, které Rada uvedla v důvodové zprávě k napadeným aktům, se pak liší v závislosti na zkoumaných amerických rozhodnutích.
- 69 Co se týče výnosů prezidenta č. 12947 a č. 13224, na nichž jsou založena americká rozhodnutí z let 1995 a 2001, Rada v rámci obecného popisu, který dodala, neuvedla, že by americké orgány měly povinnost dotčeným osobám zaslat odůvodnění, nebo tato rozhodnutí dokonce zveřejnit.
- 70 Z toho vyplývá, že ve vztahu k těmto dvěma rozhodnutím nebylo ověřeno, zda je dodržováno právo na obhajobu, a napadené akty tudíž podle judikatury připomenuté v bodech 58 až 61 výše z těchto rozhodnutí nemohou vycházet.
- 71 Co se dále týče amerického rozhodnutí z roku 1997, je pravda, že Rada vysvětlila, že rozhodnutí o kvalifikování určitého subjektu jako zahraniční teroristické organizace nebo rozhodnutí přijatá v návaznosti na zrušení této kvalifikace jsou podle INA zveřejňována ve Federálním rejstříku. Neuvedla však žádnou informaci o tom, zda v projednávaném případě zveřejněné americké rozhodnutí z roku 1997 obsahovalo nějaké odůvodnění. Z důvodové zprávy k napadeným aktům kromě toho nevyplývá ani to, že by americké orgány žalobci kromě výroku rozhodnutí nějakým způsobem zpřístupnily i nějaké odůvodnění.
- 72 Za těchto podmínek je třeba posoudit, zda informace, že je rozhodnutí zveřejněno v úředním věstníku třetího státu, postačuje k tomu, aby bylo možné učinit závěr, že Rada v souladu s judikaturou citovanou v bodech 58 až 61 výše splnila svoji povinnost ověřit, zda bylo ve třetích státech, v nichž byla přijata rozhodnutí, která slouží jako podklad napadených aktů, dodrženo právo na obhajobu.
- 73 Za tímto účelem je třeba poukázat na věc, v níž byly vydány rozsudky ze dne 26. července 2017, Rada v. LTTE (C-599/14 P, EU:C:2017:583), a ze dne 16. října 2014, LTTE v. Rada (T-208/11 a T-508/11, EU:T:2014:885). V této věci Rada v důvodové zprávě k předmětným aktům uvedla, že rozhodnutí orgánů dotčeného třetího státu byla zveřejněna v úředním věstníku tohoto státu; žádnou další informaci přitom neposkytla (rozsudek ze dne 16. října 2014, LTTE v. Rada, T-208/11 a T-508/11, EU:T:2014:885, bod 145).
- 74 V rozsudku ze dne 26. července 2017, Rada v. LTTE (C-599/14 P, EU:C:2017:583, body 36 a 37), vzal Soudní dvůr do úvahy všechny zmínky o rozhodnutích orgánů třetího státu uvedené v důvodové zprávě k nařízení Rady jako celek a rozhodl, že nepostačovaly k tomu, aby mohlo být konstatováno, že tento orgán v souladu se svými povinnostmi ověřil dodržování práva na obhajobu v tomto třetím státě.
- 75 Ke stejnému závěru je nutno na základě totožných důvodů dospět i v posuzované věci, a to pokud jde o jedinou informaci uvedenou v důvodové zprávě k napadeným aktům, podle které bylo americké rozhodnutí z roku 1997 ve Spojených státech zveřejněno ve Federálním rejstříku.
- 76 Aniž je třeba se zabývat otázkou dodržování práva na účinnou soudní ochranu, z výše uvedených důvodů je nutné konstatovat, že odůvodnění týkající se amerických rozhodnutí je v projednávaném případě nedostatečné, takže napadené akty z těchto rozhodnutí nemohou vycházet.
- 77 Vzhledem k tomu, že čl. 1 odst. 4 společného postojе 2001/931 nevyžaduje, aby se akty Rady opíraly o vícero rozhodnutí příslušných orgánů, však napadené akty, pokud jde o zařazení názvu žalobce na sporné seznamy z března a z července 2018 (dále jen „sporné seznamy“), mohly vycházet pouze z rozhodnutí Home Secretary, takže v posuzování žaloby je třeba pokračovat, a to v omezeném rozsahu, v němž se napadené akty opírají o posledně uvedené rozhodnutí.

K námitkám, které směřují jak proti rozhodnutí Home Secretary, tak proti rozhodnutím amerických orgánů

- 78 Žalobce namítá, že rozhodnutí Home Secretary a rozhodnutí amerických orgánů, o která se opírají napadené akty, nejsou „rozhodnutí příslušných orgánů“ ve smyslu čl. 1 odst. 4 společného postoje 2001/931, a to ze tří důvodů.
- 79 Tyto důvody budou posouzeny níže v rozsahu, v němž se v souladu s bodem 77 výše týkají rozhodnutí přijatého Home Secretary.

– K upřednostnění justičních orgánů

- 80 Žalobce tvrdí, že Rada může podle čl. 1 odst. 4 společného postoje 2001/931 vycházet ze správních rozhodnutí pouze tehdy, pokud v oblasti boje proti terorismu nemají pravomoc justiční orgány. V projednávaném případě se přitom o takovou situaci nejedná, jelikož justiční orgány ve Spojeném království pravomoc v této oblasti mají. Rada tudíž v napadených aktech nemohla vzít do úvahy rozhodnutí Home Secretary.
- 81 Rada s touto argumentací nesouhlasí.
- 82 V tomto ohledu je třeba uvést, že okolnost, že rozhodnutí je správní, a nikoli soudní povahy, není podle judikatury pro uplatnění čl. 1 odst. 4 společného postoje 2001/931 rozhodující, jelikož samotné znění tohoto ustanovení výslovně uvádí, že za příslušný orgán ve smyslu tohoto ustanovení může být považován i orgán jiné než soudní povahy (rozsudky ze dne 23. října 2008, People's Mojahedin Organization of Iran v. Rada, T-256/07, EU:T:2008:461, body 144 a 145, a ze dne 16. října 2014, LTTE v. Rada, T-208/11 a T-508/11, EU:T:2014:885, bod 105).
- 83 I když čl. 1 odst. 4 druhý pododstavec společného postoje 2001/931 upřednostňuje rozhodnutí justičních orgánů, v žádném případě nevylučuje možnost zohlednění rozhodnutí správních orgánů, pokud mají tyto orgány na základě vnitrostátního práva skutečně pravomoc k přijetí omezujících opatření namířených proti skupinám zapojeným do terorismu, a dále pokud tyto orgány, byť pouze správní povahy, mohou být přesto považovány za „rovnocenné“ justičním orgánům (rozsudek ze dne 16. října 2014, LTTE v. Rada, T-208/11 a T-508/11, EU:T:2014:885, bod 107).
- 84 Podle judikatury musí být správní orgány považovány za rovnocenné justičním orgánům, pokud lze jejich rozhodnutí soudně přezkoumat (rozsudek ze dne 23. října 2008, People's Mojahedin Organization of Iran v. Rada, T-256/07, EU:T:2008:461, bod 145).
- 85 Skutečnost, že soudy dotčeného státu mají pravomoc v oblasti potlačování terorismu, tedy nebrání tomu, aby Rada vzala v úvahu rozhodnutí vnitrostátního správního orgánu pověřeného přijímáním omezujících opatření v oblasti terorismu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 16. října 2014, LTTE v. Rada, T-208/11 a T-508/11, EU:T:2014:885, bod 108).
- 86 Z informací poskytnutých Radou v projednávaném případě vyplývá, že rozhodnutí Home Secretary lze napadnout opravným prostředkem u Proscribed Organisations Appeal Commission (odvolací komise pro zakázané organizace, Spojené království), která rozhoduje v souladu se zásadami soudního přezkumu, a že každý účastník řízení může proti rozhodnutí odvolací komise pro zakázané organizace podat u odvolacího soudu odvolání týkající se právních otázek, a to se souhlasem této komise nebo – pokud komise tento souhlas neudělí – se souhlasem odvolacího soudu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 12. prosince 2006, Organizace Mudžáhidů iránského lidu v. Rada, T-228/02, EU:T:2006:384, bod 2).

87 Za těchto podmínek vše nasvědčuje tomu, že rozhodnutí Home Secretary lze soudně přezkoumat, takže tento správní orgán je podle judikatury uvedené v bodech 83 a 84 výše nutno považovat za rovnocenný justičnímu orgánu, a jak tvrdí Rada, představuje tedy příslušný orgán ve smyslu čl. 1 odst. 4 společného postoj 2001/931, a to v souladu s judikaturou, v níž byl tento závěr vysloven již několikrát (rozsudky ze dne 23. října 2008, *People's Mojahedin Organization of Iran v. Rada*, T-256/07, EU:T:2008:461, bod 144, a ze dne 16. října 2014, *LTTE v. Rada*, T-208/11 a T-508/11, EU:T:2014:885, body 120 až 123).

88 Z výše uvedených úvah vyplývá, že napadené akty nelze zrušit z toho důvodu, že Rada v důvodové zprávě k nim odkázala na rozhodnutí Home Secretary, který je správním orgánem.

– *Ke skutečnosti, že rozhodnutí Home Secretary spočívá v sestavení seznamu teroristických organizací*

89 Žalobce namítá, že činnost příslušných orgánů, kterých se týkají napadené akty, a to včetně Home Secretary, v praxi spočívá v tom, že sestavují seznamy teroristických organizací, na které se bude uplatňovat režim různých omezení. Tato činnost nepředstavuje represivní pravomoc srovnatelnou se „zahájením vyšetřování nebo trestního stíhání“ nebo s „odsouzením“, což jsou pravomoci, které má mít podle čl. 1 odst. 4 společného postoj 2001/931 „příslušný orgán“.

90 Rada zpochybňuje opodstatněnost této argumentace.

91 V tomto ohledu je třeba uvést, že společný postoj 2001/931 podle judikatury nevyžaduje, aby bylo rozhodnutí příslušného orgánu přijato v rámci trestního řízení *stricto sensu*, pokud je s ohledem na cíle sledované uvedeným společným postojem v rámci provádění rezoluce Rady bezpečnosti Organizace spojených národů 1373(2001) předmětem dotčeného vnitrostátního řízení boj proti terorismu v širokém smyslu (rozsudek ze dne 16. října 2014, *LTTE v. Rada*, T-208/11 a T-508/11, EU:T:2014:885, bod 113).

92 Soudní dvůr v tomto smyslu konstatoval, že ochrana dotčených osob není ohrožena, jestliže rozhodnutí vnitrostátního orgánu není přijato v rámci řízení, jímž mají být uloženy trestní sankce, ale v rámci řízení, jehož cílem je uložit opatření preventivního typu (rozsudek ze dne 15. listopadu 2012, *Al-Aqsa v. Rada a Nizozemsko v. Al-Aqsa*, C-539/10 P a C-550/10 P, EU:C:2012:711, bod 70).

93 V projednávaném případě je třeba uvést, že rozhodnutí Home Secretary ukládá organizacím považovaným za teroristické zákazy, a spadá tak – jak to vyžaduje judikatura – do rámce vnitrostátního řízení, jehož primárním cílem je uložit žalobci v souvislosti s bojem proti terorismu preventivní nebo represivní opatření (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 16. října 2014, *LTTE v. Rada*, T-208/11 a T-508/11, EU:T:2014:885, bod 115).

94 Pokud jde o okolnost, že činnost dotčeného orgánu vede k sestavení seznamu osob či subjektů zapojených do terorismu, je třeba zdůraznit, že tato okolnost sama o sobě neznámá, že tento orgán před zápisem těchto osob nebo subjektů na tyto seznamy neprovedl individuální posouzení každého z nich, ani že toto posouzení musí být nutně svévolné nebo že musí postrádat právní základ (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 16. října 2014, *LTTE v. Rada*, T-208/11 a T-508/11, EU:T:2014:885, bod 118).

95 Nejde tudíž ani tak o okolnost, že činnost dotčeného orgánu vede k sestavení seznamu osob či subjektů zapojených do terorismu, jako spíše o to, že tato činnost je vykonávána s dostatečnými zárukami, aby Radě umožnila opřít o ni své rozhodnutí o zápisu na seznam (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 16. října 2014, *LTTE v. Rada*, T-208/11 a T-508/11, EU:T:2014:885, bod 118).

96 Žalobce tedy nesprávně tvrdí, že se příslušný orgán ve smyslu čl. 1 odst. 4 společného postoj 2001/931 nemůže vyznačovat pravomocí sestavovat seznam.

- 97 Tento závěr nevyvrací ani ostatní argumenty žalobce.
- 98 Žalobce zaprvé tvrdí, že Rada může podle čl. 1 odst. 4 společného postoje 2001/931 zohlednit pouze seznamy sestavené Radou bezpečnosti Organizace spojených národů.
- 99 Tento argument nelze připustit, jelikož účelem poslední věty čl. 1 odst. 4 prvního pododstavce společného postoje 2001/931 je pouze to, aby Rada mohla provést zápis i na základě jiných podkladů, než jsou rozhodnutí příslušných vnitrostátních orgánů.
- 100 Žalobce zadruhé zdůrazňuje, že vzhledem k tomu, že unijní seznam přejímá obsah seznamů navržených příslušnými orgány, je v podstatě seznamem seznamů, a v důsledku toho na něj dopadá působnost vnitrostátních správních opatření, která přijaly případně i orgány třetích států, přičemž dotčené osoby o tom nejsou informovány a nemohou se tomu účinně bránit.
- 101 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že – jak uvádí žalobce – Rada při určování osob či subjektů, na které se budou vztahovat opatření spočívající ve zmrazení finančních prostředků, vychází ze závěrů příslušných orgánů.
- 102 V rámci společného postoje 2001/931 byla mezi orgány členských států a unijními orgány zavedena specifická forma spolupráce, v jejímž rámci má Rada povinnost spolehnout se v největší možné míře na posouzení příslušných vnitrostátních orgánů (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 23. října 2008, *People's Mojahedin Organization of Iran v. Rada*, T-256/07, EU:T:2008:461, bod 133, a ze dne 4. prosince 2008, *People's Mojahedin Organization of Iran v. Rada*, T-284/08, EU:T:2008:550, bod 53).
- 103 Rada se v zásadě nemá vyjadřovat k tomu, zda orgány členských států dodržují základní práva dotčené osoby, jelikož tuto pravomoc mají příslušné vnitrostátní orgány (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 11. července 2007, *Sison v. Rada*, T-47/03, nezveřejněný, EU:T:2007:207, bod 168).
- 104 Ve výjimečných případech, kdy žalobce na základě konkrétních informací zpochybňuje, že orgány členských států dodržely základní práva, musí skutečnost, že tato práva byla skutečně dodržena, ověřit Tribunál [obdobně viz rozsudek ze dne 25. července 2018, *Minister for Justice and Equality (Nedostatky soudního systému)*, C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, bod 36].
- 105 Pokud jde naproti tomu o orgány třetích států, jak bylo uvedeno v bodech 58 a 59 výše, Rada je povinna ověřit, že tyto záruky byly skutečně dodrženy, i bez návrhu a své rozhodnutí v tomto směru odůvodnit.
- 106 Z výše uvedených úvah vyplývá, že napadené akty nemohou být zrušeny z důvodu, že činnost Home Secretary spočívá v sestavování seznamů teroristických organizací.
- *K neexistenci závažných a věrohodných důkazů nebo stop, ze kterých vychází rozhodnutí Home Secretary*
- 107 Žalobce se domnívá, že pokud Rada vycházela ze správního, a nikoliv soudního rozhodnutí, měla doložit, že toto rozhodnutí bylo přijato „na základě závažných a věrohodných důkazů nebo stop“, jak to vyžaduje čl. 1 odst. 4 společného postoje 2001/931.
- 108 Vzhledem k tomu, že se tato argumentace netýká kvalifikace „rozhodnutí přijatého příslušnými orgány“ ve smyslu čl. 1 odst. 4 společného postoje 2001/931, která je předmětem tohoto žalobního důvodu, bude posouzena níže v rámci šestého žalobního důvodu.

– *K nejasnému rozlišení mezi skutkovými zjištěními, která údajně vychází z uplatňovaných vnitrostátních rozhodnutí, a skutkovými zjištěními, která údajně vychází z jiných zdrojů*

- 109 Pokud jde o skutková zjištění odůvodňující ponechání názvu žalobce na sporných seznamech, žalobce má za to, že Rada měla v důvodové zprávě k napadeným aktům uvést, zda pocházejí z vnitrostátního rozhodnutí, nebo z veřejného zdroje, neboť v každém z těchto dvou případů platí jiná pravidla pro dokazování. V prvním případě musí podle něj Rada prokázat, že vnitrostátní rozhodnutí bylo přijato příslušným orgánem ve smyslu čl. 1 odst. 4 společného postoje 2001/931, zatímco v druhém případě může být důkaz proveden bez omezení.
- 110 V bodě 17 přílohy B důvodové zprávy k napadeným aktům přitom Rada podle žalobce neuvedla původ skutkových zjištění týkajících se událostí, které nastaly mezi červencem 2014 a dubnem 2016, přičemž tato skutková zjištění nemohla vycházet z rozhodnutí, v nichž byl žalobce kvalifikován jako zahraniční teroristická organizace, neboť, jak je uvedeno v bodě 10 téže přílohy, nejnovější přezkum této kvalifikace byl proveden v červenci roku 2012.
- 111 Vzhledem k tomu, že tato otázka nesouvisí s čl. 1 odst. 4 společného postoje 2001/931, týkajícím se zařazení teroristických osob a subjektů na seznamy těch, kterým se zmrazují finanční prostředky, ale vztahuje se k odůvodnění napadených aktů, bude na ni odpovězeno v rámci šestého žalobního důvodu, který bude zkoumán níže.

Závěr k prvnímu žalobnímu důvodu

- 112 Z bodů 58 až 76 výše vyplývá, že pokud jde o zařazení názvu žalobce na sporné seznamy, napadené akty nemohou vycházet z amerických rozhodnutí, jelikož Rada nesplnila povinnost uvést odůvodnění, když neověřila, zda byla ve Spojených státech uplatněna zásada dodržování práva na obhajobu.
- 113 Z bodů 49 až 51 výše kromě toho vyplývá, že tato americká rozhodnutí se vztahovala na celý Hamás, kdežto rozhodnutí Home Secretary se vztahovalo pouze na Hamas-Izz al-Din al-Qassem.
- 114 Žalobce je toho názoru, že napadené akty musí být v důsledku této okolnosti zrušeny v rozsahu, v němž se týkají Hamásu, a mohou nadále platit pouze v rozsahu, v němž se vztahují na Hamas-Izz al-Din al-Qassem. Tyto dva subjekty musí být totiž odlišeny, neboť Hamás je politickou stranou, která se legálně účastní voleb a vlády v Palestině, a Hamas-Izz al-Din al-Qassem je hnutím odporu proti izraelské okupaci.
- 115 Rada toto stanovisko zpochybňuje a má za to, že tyto dva subjekty od sebe nelze odlišovat. Na podporu svého postoje Rada ve své žalobní odpovědi uvádí zejména prohlášení žalobce, v němž popsal svoji organizaci tak, že zahrnuje oba tyto subjekty. Toto prohlášení zní takto [viz bod 19 žalobní odpovědi, který cituje body 7 a 8 žaloby podané žalobcem ve věci, ve které byl vydán rozsudek ze dne 14. prosince 2018, Hamás v. Rada (T-400/10 RENV, napadený kasačním opravným prostředkem, EU:T:2018:966)]:

„Hamás se skládá z Politického byra a ozbrojené složky – Brigád Ezzedine Al-Qassam [= Hamas IDQ]. Vedení Hamásu je dvouhlavé. Domácí vedení rozdělené na Západní břeh Jordánu a Pásmo Gazy a exilové vedení nacházející se v Sýrii [...] I když je ozbrojená složka relativně samostatná, vztahují se na ni všeobecné strategie připravené Politickým byrem. Politické byro přijímá rozhodnutí a Brigády je na základě silné solidarity, jež je důsledkem náboženského aspektu hnutí, respektují.“

- 116 Toto prohlášení má značnou důkazní sílu, jelikož se jedná – jak zdůrazňuje Rada – o tvrzení samotného žalobce a žalobce jej následně nezpochybnil prostřednictvím hmatatelných a konkrétních důkazů.

- 117 V tomto ohledu je třeba uvést, že žalobce nevyužil možnosti doplnit spis podle čl. 83 odst. 2 jednacího řádu poté, co Tribunál na základě odstavce 1 téhož ustanovení rozhodl, že druhá výměna spisů účastníků řízení není nezbytná.
- 118 Za těchto podmínek nelze pro účely vymezení důsledků odpovědi poskytnuté v rámci projednávané žaloby na první žalobní důvod konstatovat, že organizace Hamas-Izz al-Din al-Qassem se odlišuje od organizace Hamás (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 29. dubna 2015, Bank of Industry and Mine v. Rada, T-10/13, EU:T:2015:235, body 182, 183 a 185, a ze dne 29. dubna 2015, National Iranian Gas Company v. Rada, T-9/13, nezveřejněný, EU:T:2015:236, body 163 a 164).
- 119 To platí tím spíše, že ačkoliv byla opatření spočívající ve zmrazení finančních prostředků vůči Hamásu přijata již před několika lety, nesnažila se tato organizace od organizace Hamas-Izz al-Din al-Qassem, která byla podle jejího názoru jako jediná zodpovědná za spáchání činů, které vedly k přijetí těchto opatření, distancovat, a to způsobem, který by rozptýlil veškeré pochybnosti, a doložit tak Radě, že do těchto činů nebyla nikterak zapojena.
- 120 Z důvodů uvedených výše a s výhradou posouzení argumentace uvedené v bodech 107, 109 a 110 výše, musí být tento žalobní důvod zamítnut jako neopodstatněný.

K šestému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení povinnosti uvést odůvodnění

- 121 Šestý žalobní důvod se skládá ze tří částí.

K první části šestého žalobního důvodu

- 122 Jak již bylo uvedeno v bodě 107 výše, žalobce tvrdí, že Rada měla v důvodových zprávách k napadeným aktům uvést, o které „závažné a věrohodné důkazy a stopy“ se opírala rozhodnutí příslušných orgánů.
- 123 Rada má za to, že tento argument není opodstatněný.
- 124 S ohledem na bod 77 výše musí být tento žalobní důvod posouzen pouze v tom rozsahu, v němž se týká rozhodnutí Home Secretary.
- 125 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že žalobní důvod je věcně nesprávný. Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobce, totiž Rada v bodě 14 přílohy A důvodové zprávy k napadeným aktům uvedla několik skutkových zjištění, o něž se opíralo rozhodnutí Home Secretary.
- 126 Tento argument je pak v každém případě neopodstatněný.
- 127 V tomto ohledu je třeba uvést, že podle čl. 1 odst. 4 prvního pododstavce společného postoje 2001/931 se seznamy těch, kterým se zmrazují finanční prostředky, vypracovávají na základě přesných informací nebo materiálů v příslušném spisu, ze kterých vyplývá, že příslušný orgán přijal ve vztahu k dotyčným osobám a subjektům rozhodnutí, které se týká zahájení vyšetřování nebo trestního stíhání za teroristický čin, pokus o spáchání teroristického činu, účast na něm nebo napomáhání k jeho spáchání, a to „na základě závažných a věrohodných důkazů nebo stop“, nebo odsouzení za takové činy.
- 128 Z obecné systematiky tohoto ustanovení vyplývá, že požadavek kladený na Radu, aby předtím, než na základě rozhodnutí příslušných orgánů zařadí osoby nebo subjekty na seznamy těch, kterým se zmrazují finanční prostředky, ověřila, že tato rozhodnutí byla přijata „na základě závažných a věrohodných důkazů nebo stop“, se vztahuje na rozhodnutí, která se týkají zahájení vyšetřování nebo trestního stíhání, ale neuplatní se na rozhodnutí o odsouzení.

- 129 Takto provedené rozlišení mezi oběma druhy rozhodnutí vyplývá z použití zásady loajální spolupráce mezi orgány a členskými státy, kterou se řídí přijímání omezujících opatření v oblasti boje proti terorismu a podle níž musí Rada založit zařazení teroristických osob nebo subjektů na seznamy těch, kterým se zmrazují finanční prostředky, na rozhodnutích přijatých vnitrostátními orgány, přičemž nemusí, ba ani nemůže tato rozhodnutí zpochybňovat.
- 130 Takto pojatá zásada loajální spolupráce se použije na vnitrostátní rozhodnutí o odsouzení s tím důsledkem, že Rada nesmí před zařazením jména osob či názvu subjektů na seznamy těch, kterým se zmrazují finanční prostředky, ověřovat, že jsou tato rozhodnutí založena na závažných a věrohodných důkazech nebo stopách, a musí se v tomto ohledu spolehnout na posouzení učiněné vnitrostátním orgánem.
- 131 Co se týče rozhodnutí, která se týkají zahájení vyšetřování nebo trestního stíhání, dochází k nim z povahy věci na počátku nebo v průběhu řízení, které ještě nedospělo ke svému konci. Aby byla zajištěna efektivita boje proti terorismu, bylo považováno za účelné, aby se Rada mohla za účelem přijetí omezujících opatření opřít o taková rozhodnutí, i když mají pouze přípravnou povahu, přičemž je k ochraně osob, vůči nimž jsou tato řízení vedena, současně stanoveno, že toto použití bude podléhat tomu, že Rada ověří, že daná rozhodnutí spočívají na závažných a věrohodných důkazech nebo stopách.
- 132 V projednávaném případě je rozhodnutí Home Secretary konečné v tom smyslu, že po jeho přijetí již není nutné žádné další vyšetřování. Jak nadto vyplývá z odpovědi Rady na otázku Tribunálu, jeho předmětem je zákaz činnosti žalobce ve Spojeném království spojený s trestněprávními důsledky pro osoby, které by s žalobcem ve větší či menší míře udržovaly nějaké vztahy.
- 133 Rozhodnutí Home Secretary za těchto podmínek nepředstavuje rozhodnutí o zahájení vyšetřování nebo trestního stíhání, ale je nutné jej považovat za rozhodnutí o odsouzení, takže Rada podle čl. 1 odst. 4 společného postojů 2001/931 v důvodové zprávě k napadeným aktům nemusela uvést, které závažné důkazy a stopy sloužily jako podklad pro rozhodnutí tohoto orgánu.
- 134 Skutečnost, že Home Secretary je správní orgán, je v tomto ohledu irelevantní, jelikož jak vyplývá z bodů 86 a 87 výše, jeho rozhodnutí lze soudně přezkoumat, a je tedy nutné jej považovat za orgán rovnocenný justičnímu orgánu.
- 135 Vzhledem k tomu, že Rada tyto skutečnosti nemusí uvést, nemusí je *a fortiori* ani prokázat.
- 136 V důsledku toho nelze Radě vytýkat, že v důvodových zprávách k napadeným aktům neuvedla ani neprokázala „závažné a věrohodné důkazy a stopy“, na kterých bylo založeno rozhodnutí Home Secretary.
- 137 První část šestého žalobního důvodu je tedy třeba zamítnout jako neopodstatněnou.

K druhé části šestého žalobního důvodu

- 138 Z judikatury vyplývá, že pokud mezi vnitrostátním rozhodnutím, jež sloužilo za základ pro prvotní zařazení na seznam, a přijetím aktů týkajících se ponechání na seznamu uplynula značná doba, nemůže Rada usuzovat na to, že nebezpečí zapojení dotyčné osoby či subjektu do teroristických činností trvá, pouze na základě zjištění, že uvedené rozhodnutí zůstalo v platnosti, nýbrž musí provést aktualizované posouzení situace s přihlédnutím k novějším skutkovým okolnostem dokládajícím, že toto nebezpečí stále trvá (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 26. července 2017, Rada v. LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, body 54 a 55, a ze dne 26. července 2017, Rada v. Hamás, C-79/15 P, EU:C:2017:584, body 32 a 33).

- 139 Z téže judikatury dále vyplývá, že novější skutkové okolnosti, na nichž se zakládá ponechání jména osoby nebo názvu subjektu na seznamech těch, kterým se zmrazují finanční prostředky, mohou pocházet z jiných zdrojů než z vnitrostátních rozhodnutí přijatých příslušnými orgány (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 26. července 2017, Rada v. LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, bod 72, a ze dne 26. července 2017, Rada v. Hamás, C-79/15 P, EU:C:2017:584, bod 50).
- 140 V projednávané věci původní rozhodnutí Home Secretary pochází z roku 2001, zatímco napadené akty byly přijaty v březnu a v červenci roku 2018.
- 141 Vzhledem k tomu, že původní rozhodnutí Home Secretary a napadené akty od sebe dělí doba sedmnácti let, nemohla Rada podle judikatury připomenuté v bodě 138 výše pouze konstatovat, že rozhodnutí Home Secretary je stále platné, bez uvedení novějších skutkových okolností dokládajících, že nebezpečí zapojení žalobce do teroristických činností trvá.
- 142 Takové novější skutkové okolnosti Rada přeložila v důvodové zprávě k napadeným aktům.
- 143 V bodě 15 přílohy A důvodové zprávy k napadeným aktům tak Rada uvedla dvě skutkové okolnosti v souvislosti s řízením o přezkumu rozhodnutí Home Secretary, které proběhlo v září roku 2016.
- 144 Kromě toho Rada v bodě 17 přílohy B důvodové zprávy k napadeným aktům uvedla třináct skutkových okolností ve vztahu ke kvalifikaci žalobce jako zahraniční teroristické organizace ze strany amerických orgánů. Tyto skutkové okolnosti jsou popsány takto:
- „Hamás se přihlásil k odpovědnosti za sebevražedný útok spáchaný v září roku 2003, při němž v okolí nemocnice Assof Harofeh a vojenské základny Tzrifin (Izrael) zahynulo devět vojáků izraelských ozbrojených sil a bylo zraněno 30 osob;
 - v lednu roku 2004 zničil v Jeruzalémě sebevražedný atentátník autobus v blízkosti sídla předsedy vlády; při útoku zahynulo jedenáct civilistů a třicet dalších bylo zraněno; k odpovědnosti za útok se společně přihlásily Hamás a Brigáda mučedníků Al-Aksá;
 - v lednu roku 2005 teroristé aktivovali výbušné zařízení na palestinské straně hraničního přechodu Karni a prorazili otvor, jímž palestinští ozbrojenci pronikli na izraelskou stranu; při útoku zahynulo šest izraelských civilistů a pět dalších bylo zraněno; k odpovědnosti za útok se společně přihlásily Hamás a Brigáda mučedníků Al-Aksá;
 - v lednu roku 2007 se Hamás přihlásil k odpovědnosti za únos tří dětí v Pásmu Gazy;
 - v lednu roku 2008 zabil palestinský ostřelovač z Pásmu Gazy jednadvacetiletého ekvádorského dobrovolníka, který pracoval na poli v kibucu Ein Hashlosa (Izrael); k odpovědnosti za tento útok se přihlásil Hamás;
 - v únoru roku 2008 zabil sebevražedný atentátník Hamásu v nákupním centru v Dimoně (Izrael) starší ženu a zranil třicet osm dalších osob; druhého teroristu zastřelil přítomný policista dříve, než odpálil svůj pás s výbušninami; Hamás tento útok označil za „hrdinský“;
 - dne 14. června 2010 v Hebronu (Západní břeh Jordánu) stříleli ozbrojení útočníci na policejní vůz, jednoho policistu zabili, dva další zranili; během společné akce izraelské Bezpečnostní služby, izraelské policie a Tsahalu byli útočníci dne 22. června 2010 zajati; příslušníci jednotky Hamásu odpovědné za útok při výsleších uvedli, že jednotka vznikla již před několika lety a že se vyzbrojili mimo jiné útočnými puškami typu kalašnikov; během výsledků bylo rovněž zjištěno, že jednotka plánovala provést další útoky, včetně únosu vojáka a civilisty z bloku Ecion severně od hory Hebron;

- v dubnu roku 2011 Hamás odpálil protitankovou střelu Kornet, která zasáhla izraelský školní autobus; jeden šestnáctiletý student utrpěl velmi vážná zranění, řidič autobusu byl zraněn lehce; střela použitá při útoku je schopná prorazit pancéřování moderního tanku;
- dne 20. srpna 2011 odpálili útočníci ve městě Ofakim (Izrael) raketové střely na skupinu lidí; zranili dvě děti a dalšího civilistu; k odpovědnosti za tento útok se přihlásil Hamás;
- dne 7. července 2014 se Hamás přihlásil k odpovědnosti za raketovou palbu na izraelská města Ashdod, Ofakim, Ashkelon a Netivot;
- v srpnu roku 2014 se Hamás přihlásil k odpovědnosti za únos a vraždu tří izraelských adolescentů na Západním břehu Jordánu z června roku 2014;
- v listopadu roku 2014 se Hamás přihlásil k odpovědnosti za útok provedený nájezdem automobilu do skupiny chodců v Jeruzalémě;
- v dubnu roku 2016 se Hamás přihlásil k odpovědnosti za bombový útok na autobus v Jeruzalémě, při němž bylo zraněno osmnáct osob.“

- ¹⁴⁵ Jak již bylo uvedeno v bodech 109 a 110 výše, žalobce Radě vytýká, že neuvedla, zda skutková zjištění ohledně událostí, které nastaly mezi červencem 2014 a dubnem 2016, pocházely z rozhodnutí vnitrostátního orgánu, nebo z jiného zdroje
- ¹⁴⁶ Pro žalobce je určení zdroje citovaných skutkových zjištění důležité z toho důvodu, že se od něj odvíjí režim dokazování, kterým se má Rada řídit. Pokud citované skutkové zjištění pochází z vnitrostátního rozhodnutí, musí tento orgán prokázat, že toto rozhodnutí bylo vydáno příslušným orgánem ve smyslu čl. 1 odst. 4 společného postoje 2001/931, zatímco pokud pochází z jiného zdroje, může být příslušný důkaz proveden bez omezení.
- ¹⁴⁷ V tomto ohledu je třeba připomenout, že v bodě 71 rozsudku ze dne 26. července 2017, Rada v. LTTE (C-599/14 P, EU:C:2017:583), a v bodě 49 rozsudku ze dne 26. července 2017, Rada v. Hamás (C-79/15 P, EU:C:2017:584), Soudní dvůr rozhodl, že dotyčná osoba nebo subjekt mohou v rámci žaloby podané proti rozhodnutí o ponechání svého jména či názvu na sporném seznamu zpochybnit všechny informace, o které se Rada opřela při prokazování, že nebezpečí jejich zapojení do teroristických činností trvá, a to bez ohledu na to, zda tyto informace vycházejí z vnitrostátního rozhodnutí přijatého příslušným orgánem nebo z jiných zdrojů
- ¹⁴⁸ Soudní dvůr dodal, že v případě jejich zpochybnění přísluší Radě, aby prokázala, že jsou tvrzené skutečnosti podložené, a unijnímu soudu přísluší ověřit jejich věcnou správnost (rozsudky ze dne 26. července 2017, Rada v. LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, bod 71, a ze dne 26. července 2017, Rada v. Hamás, C-79/15 P, EU:C:2017:584, bod 49).
- ¹⁴⁹ Z této judikatury vyplývá, že informace, které Rada použila při prokazování, že nebezpečí zapojení do teroristických činností stále trvá, a které pocházejí z vnitrostátních rozhodnutí, musí být prokázány stejným způsobem jako ty, které pocházejí z jiných zdrojů.
- ¹⁵⁰ Za těchto podmínek je třeba mít za to – na rozdíl od toho, co tvrdí žalobce – že Rada není povinna v důvodových zprávách k napadeným aktům uvést zdroj informací, o něž se opírá za účelem ponechání osoby nebo subjektu na seznamu těch, kterým se zmrazují finanční prostředky, a v případě, že tato informace pochází z vnitrostátního rozhodnutí, tedy nemusí prokázat, že toto rozhodnutí přijal příslušný orgán ve smyslu čl. 1 odst. 4 společného postoje 2001/931.

151 Pokud jde o posledně uvedené ustanovení, je třeba mimoto připomenout, že se týká zařazení jména osob nebo názvu subjektů na seznamy těch, kterým se zmrazují finanční prostředky, a nikoli zachování tohoto zařazení, které se řídí čl. 1 odst. 6 společného postojе 2001/931. Tohoto ustanovení se tedy nelze dovolávat v zájmu toho, aby byla Radě uložena povinnost uvést zdroj informací, na jejichž základě rozhodla o opětovném zařazení jména osoby nebo názvu subjektu na seznamy těch, kterým se zmrazují finanční prostředky.

152 Druhá část šestého žalobního důvodu tedy musí být zamítnuta jako neopodstatněná.

K třetí části šestého žalobního důvodu

153 Žalobce tvrdí, že odůvodnění aktu musí vyjadřovat vlastní volbu orgánu. Tak tomu však podle něj v projednávané věci není, protože Rada při odůvodnění napadených aktů pouze okopírovala dokumenty zveřejněné na internetu. To platí zvláště pro popis vnitrostátních řízení.

154 K tomu je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury je cílem požadavku uvést odůvodnění zaprvé poskytnout dotyčné osobě dostatečné informace pro zjištění, zda je akt opodstatněný, nebo je případně stížen vadou, která umožňuje napadnout jeho platnost před unijním soudem, a zadruhé umožnit tomuto soudu provést přezkum legality tohoto aktu (viz rozsudek ze dne 21. dubna 2016, Rada v. Bank Saderat Iran, C-200/13 P, EU:C:2016:284, bod 70 a citovaná judikatura).

155 Žalobce v projednávané věci nevysvětluje, proč podle něj převzetí obsahu dokumentů zveřejněných na internetu ze strany Rady – za předpokladu, že převzatý obsah odpovídá skutečnosti – znamená, že odůvodnění napadených aktů nemohlo tyto cíle naplnit.

156 Nelze tedy mít za to, že povinnost uvést odůvodnění byla porušena pouze z toho důvodu, že Rada citovala z dokumentů zveřejněných na internetu.

157 Třetí část šestého žalobního důvodu musí být tedy zamítnuta jako neopodstatněná.

158 S ohledem na výše uvedené úvahy je tedy třeba šestý žalobní důvod zamítnout.

K druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z „pochybení ve vztahu k věcné správnosti skutkových zjištění“

159 V rámci žalobního důvodu vycházejícího z „pochybení ve vztahu k věcné správnosti skutkových zjištění“ žalobce napadá skutková zjištění, které Rada uvedla v důvodových zprávách k napadeným aktům, a to z důvodu, že příslušné skutkové okolnosti jsou popsány příliš neurčitě, nejsou prokázány a jsou příliš vzdáleného data na to, aby mohly být důvodem pro ponechání názvu žalobce na sporných seznamech.

160 Tento žalobní důvod je třeba zkoumat pouze v rozsahu, v němž se týká skutkových zjištění, ze kterých Rada vycházela při ponechání názvu žalobce na sporných seznamech. Jak totiž vyplývá z posouzení první části šestého žalobního důvodu, skutková zjištění, na kterých se zakládá rozhodnutí Home Secretary, nemusí Rada v napadených aktech uvést ani prokázat.

161 Za účelem odůvodnění ponechání názvu žalobce na sporných seznamech se Rada v souladu s judikaturou Soudního dvora připomenutou v bodě 138 výše opřela o různé skutkové okolnosti, které uvedla v přílohách důvodových zpráv k napadeným aktům.

- 162 Těmito skutkovými okolnostmi jsou jednak skutkové okolnosti předložené Radou v souvislosti s řízením o přezkumu, které proběhlo ve Spojeném království v září roku 2016 (bod 15 přílohy A důvodové zprávy k napadeným aktům), a jednak skutkové okolnosti uvedené ve vztahu k rozhodnutím, v nichž byl žalobce americkými orgány kvalifikován jako zahraniční teroristická organizace (bod 17 přílohy B důvodové zprávy k napadeným aktům).
- 163 Pokud jde o skutkové okolnosti uvedené v bodě 15 přílohy A důvodové zprávy k napadeným aktům, Rada uvedla, že zákaz činnosti žalobce ve Spojeném království přezkoumávala v září roku 2016 mezíresortní vládní skupina pro přezkum zákazů, která dospěla k závěru, že Hamas-Izz al-Din al-Qassem je do terorismu i nadále zapojen, a to na základě dvou událostí:
- během konfliktu mezi Izraelem a Gazou bylo v létě roku 2014 při raketovém útoku zabito šest izraelských civilistů a jeden thajský státní příslušník a raketové útoky postihly také německou výletní loď;
 - Hamás prostřednictvím sociálních médií varoval – kromě jiných společností – i letecké společnosti ze Spojeného království, že zamýšlí zaútočit na Ben Gurionovo letiště v Tel Avivu (Izrael) a že tyto útoky by mohly mít za následek civilní oběti, a v červenci roku 2014 se o útok na toto letiště skutečně pokusil.
- 164 Pokud jde o skutkové okolnosti uvedené v bodě 17 přílohy B důvodové zprávy k napadeným aktům, tyto skutkové okolnosti byly citovány v bodě 144 výše.
- 165 Pokud jsou za účelem odůvodnění ponechání jména osoby nebo názvu subjektu na seznámech těch, kterým se zmrazují finanční prostředky, předloženy novější skutkové okolnosti, Soudní dvůr konstatoval, že je unijní soud konkrétně povinen ověřit, zda byla dodržena povinnost uvést odůvodnění stanovená v článku 296 SFEU a zda jsou důvody podloženy (rozsudky ze dne 26. července 2017, Rada v. LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, bod 70, a ze dne 26. července 2017, Rada v. Hamás, C-79/15 P, EU:C:2017:584, bod 48).
- 166 S ohledem na tuto judikaturu a na námítky žalobce je třeba posoudit, zda jsou skutková zjištění uvedená v bodě 15 přílohy A a v bodě 17 přílohy B důvodové zprávy k napadeným aktům dostatečně odůvodněna a zda byla prokázána jejich věcná správnost.

K odůvodnění skutkových zjištění uvedených v bodě 15 přílohy A a v bodě 17 přílohy B důvodové zprávy k napadeným aktům

- 167 Žalobce namítá, že skutkové okolnosti zmíněné v bodě 15 přílohy A a v bodě 17 přílohy B důvodové zprávy k napadeným aktům jsou popsány příliš neurčitě, jelikož není uvedeno, kdy ani kde se odehrály, že z nich není zřejmé, proč byla odpovědnost za dané skutky přičtena právě Hamásu či Hamas-Izz al-Din al-Qassem, a že Rada nevysvětlila, proč odpovědnost za skutky přičtená Hamas-Izz al-Din al-Qassem může být zároveň přičtena i Hamásu.
- 168 V tomto ohledu je třeba připomenout, že unijní soud je podle Soudního dvora povinen ověřit zejména to, zda byla dodržena povinnost uvést odůvodnění stanovená v článku 296 SFEU, a zda jsou tudíž uváděné důvody dostatečně přesné a konkrétní (rozsudky ze dne 26. července 2017, Rada v. LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, bod 70, a ze dne 26. července 2017, Rada v. Hamás, C-79/15 P, EU:C:2017:584, bod 48).
- 169 Z odůvodnění vyžadovaného článkem 296 SFEU musejí podle ustálené judikatury jasně a jednoznačně vyplývat úvahy orgánu, jenž akt vydal, aby se tak dotčená osoba mohla seznámit s důvody, které vedly k přijetí opatření, a aby příslušný soud mohl provést přezkum (viz rozsudek ze dne 15. listopadu 2012, Rada v. Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, bod 50 a citovaná judikatura).

- 170 Není požadováno, aby odůvodnění upřesňovalo všechny relevantní skutkové a právní okolnosti, jelikož dostatečnost odůvodnění musí být posuzována s ohledem nejen na jeho znění, ale také s ohledem na jeho kontext, jakož i s ohledem na všechna právní pravidla upravující dotčenou oblast (rozsudky ze dne 15. listopadu 2012, Rada v. Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, bod 53, a ze dne 14. října 2009, Bank Melli Iran v. Rada, T-390/08, EU:T:2009:401, bod 82).
- 171 Konkrétně je třeba uvést, že akt nepříznivě zasahující do právního postavení osoby je dostatečně odůvodněn, jestliže byl vydán v souvislostech, které jsou dotčené osobě známy a které jí umožňují pochopit dosah opatření, které vůči ní bylo přijato (rozsudky ze dne 15. listopadu 2012, Rada v. Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, bod 54, a ze dne 14. října 2009, Bank Melli Iran v. Rada, T-390/08, EU:T:2009:401, bod 82).
- 172 V projednávané věci je třeba konstatovat, že skutková zjištění uvedená jednak v bodě 15 přílohy A důvodové zprávy k napadeným aktům (viz bod 163 výše) a jednak v bodě 17 přílohy B této důvodové zprávy (viz bod 144 výše) jsou přinejmenším datována s přesností na rok, měsíc či dokonce den, kdy nastaly.
- 173 Kromě toho je třeba poznamenat, že k těmto skutkovým okolnostem došlo v souvislostech, které jsou žalobci známy, neboť k nim došlo – nebo údajně došlo – na jednom nebo více dobře mu známých územích, kde má členskou základnu, která je schopna mu sdělit všechny informace potřebné k jejich identifikaci.
- 174 Konečně u většiny z nich je upřesněn druh útoku, jakož i totožnost obětí, což ještě více usnadňuje identifikaci daných skutkových okolností.
- 175 Za těchto podmínek je třeba mít za to, že skutkové okolnosti uvedené v bodě 15 přílohy A a v bodě 17 přílohy B důvodové zprávy k napadeným aktům jsou popsány dostatečně přesně a konkrétně na to, aby je žalobce mohl zpochybnit a Tribunál ověřit.
- 176 Pokud jde o argument žalobce, podle něhož odpovědnost za dané skutky nebyla přičtena buď politické složce Hamásu, nebo hnutí odporu Hamas-Izz al-Din al-Qassem, tento argument je irelevantní, jelikož – jak vyplývá z bodů 116 až 118 výše – je třeba mít za to, že tyto dva subjekty tvoří pro účely použití pravidel týkajících se boje proti terorismu jednu a tutéž organizaci.
- 177 Je tedy třeba mít za to, že skutková zjištění uvedená v bodě 15 přílohy A a v bodě 17 přílohy B důvodové zprávy k napadeným aktům jsou dostatečně odůvodněna.

K věcné správnosti skutkových zjištění uvedených v bodě 15 přílohy A a v bodě 17 přílohy B důvodové zprávy k napadeným aktům

- 178 Podle žalobce nemohou být skutkové okolnosti uvedené v bodě 15 přílohy A (viz bod 163 výše) a v bodě 17 přílohy B (viz bod 144 výše) důvodové zprávy k napadeným aktům základem pro ponechání jeho názvu na sporných seznamech. Zaprvé jsou tyto skutkové okolnosti, a to zejména ty, které nastaly před rokem 2009, příliš vzdáleného data na to, aby mohly odůvodnit ponechání žalobcova názvu na těchto seznamech. Zadruhé tyto skutkové okolnosti podle něj nebyly prokázány. V tomto ohledu žalobce tvrdí, že Hamás se nepřihlásil k odpovědnosti za skutky ze srpna roku 2014, listopadu roku 2014 a dubna roku 2016 uvedené v bodě 17 přílohy B důvodové zprávy k napadeným aktům a událost ze dne 7. července 2014 zmíněná v témže bodě má být posouzena s ohledem na válku v Gaze v roce 2014.
- 179 Rada zpochybňuje opodstatněnost tohoto žalobního důvodu.

- 180 Pokud jde o argument žalobce vycházející z příliš vzdáleného data skutkových okolností, je třeba konstatovat, že v bodě 33 rozsudku ze dne 26. července 2017, Rada v. Hamás (C-79/15 P, EU:C:2017:584), Soudní dvůr rozhodl, že jelikož mezi přijetím vnitrostátních rozhodnutí, jež sloužila jako základ pro prvotní zařazení názvu žalobce na seznamy těch, kterým se zmrazují finanční prostředky, a tímto prvotním zařazením na jedné straně a přijetím aktů, kterými byl název žalobce na sporných seznamech ponechán, na straně druhé uplynulo devět let, Rada byla povinna vycházet z novějších informací.
- 181 Z obdobných důvodů je třeba mít za to – jak se domnívá žalobce – že v projednávané věci prvních šest skutkových okolností uvedených v bodě 17 přílohy B důvodové zprávy k napadeným aktům (viz bod 144 výše), k nimž došlo mezi lety 2003 a 2008, tedy více než devět let před přijetím napadených aktů, jsou příliš vzdáleného data na to, aby mohly odůvodnit ponechání názvu žalobce na sporných seznamech.
- 182 Sedm dalších skutkových okolností uvedených v bodě 17 přílohy B důvodové zprávy k napadeným aktům lze z hlediska jejich data rozdělit do dvou skupin, a sice na ty, které nastaly v letech 2010 a 2011, a na ty, které nastaly v letech 2014 a 2016. K těm posledně uvedeným patří i dvě skutkové okolnosti uvedené v bodě 15 přílohy A, ke kterým došlo v roce 2014.
- 183 Tribunál má ohledně těchto skutkových okolností za to, že tři skutkové okolnosti z roku 2010 a 2011, které jsou uvedeny na sedmém, osmém a devátém místě v bodě 17 přílohy B důvodové zprávy k napadeným aktům, jsou rovněž příliš vzdáleného data na to, aby mohly odůvodnit ponechání názvu žalobce na sporných seznamech z roku 2018. Ve vztahu k požadavku Soudního dvora, že ponechání jména osoby nebo názvu subjektu na seznamech těch, kterým se zmrazují finanční prostředky, musí být založeno na „novějších“ informacích, je třeba mít za to, že uplynutí sedmi či osmi let se zásadně neliší od uplynutí devíti let, o němž Soudní dvůr v rozsudku ze dne 26. července 2017, Rada v. Hamás (C-79/15 P, EU:C:2017:584) již rozhodl, že se jedná o příliš dlouhou dobu.
- 184 Z toho vyplývá, že pouze čtyři poslední skutkové okolnosti uvedené v bodě 17 přílohy B důvodové zprávy k napadeným aktům a dvě skutkové okolnosti uvedené v bodě 15 přílohy A, které všechny nastaly v roce 2014 nebo 2016, jsou dostatečně aktuální na to, aby mohly být základem napadených aktů.
- 185 Argumentaci žalobce vycházející z toho, že Rada nepředložila dostatečné důkazy, je tedy třeba posoudit pouze ve vztahu k těmto šesti skutkovým okolnostem.
- 186 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle judikatury platí, že zpochybňuje-li jeden účastník řízení důkazy předložené druhým účastníkem řízení, prvně uvedený musí kumulativně splnit dva požadavky.
- 187 Zprv je jeho námitky nesmí být obecné, naopak musí být konkrétní a podrobné (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 16. září 2013, Duravit a další v. Komise, T-364/10, nezveřejněný, EU:T:2013:477, bod 55).
- 188 Zadruhé námitky týkající se věcné správnosti skutkových zjištění musí být jednoznačně uvedeny v prvním procesním úkonu týkajícím se napadeného aktu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 22. dubna 2015, Tomana a další v. Rada a Komise, T-190/12, EU:T:2015:222, bod 261).
- 189 Tyto požadavky mají umožnit žalovanému, aby se již ve fázi podání žaloby mohl dopodrobna seznámit s tím, co mu žalobce vytýká, a řádně si připravit svoji obranu.
- 190 V projednávaném případě jsou námitky týkající se událostí ze srpna a z listopadu roku 2014, které jsou uvedeny na jedenáctém a dvanáctém místě v bodě 17 přílohy B důvodové zprávy k napadeným aktům, dostatečně konkrétní k tomu, aby je mohl Tribunál posoudit.

191 Žalobce totiž ohledně události ze srpna roku 2014 v bodě 98 žaloby tvrdí a dokumentuje toto:

„[...] Hamás nikdy tento únos nezorganizoval ani se nepřihlásil k odpovědnosti za něj. Odpovědnost za tuto tragickou událost mu lživě připsala izraelská vláda s cílem odůvodnit svůj vojenský zásah v Gaze v roce 2014. Dále několik obzvláště vlivných osob, jako je bývalý ředitel Šin betu Juval Diskin, vyjádřilo v tisku nesouhlas s analýzou izraelské vlády a tvrdilo, že se jednalo o osamocené únosce, kteří jednali z vlastní iniciativy.“

192 Stejně tak v případě události z listopadu roku 2014 žalobce v bodě 99 žaloby uvádí a dokumentuje toto:

„[...] Hamás se nikdy nepřihlásil k odpovědnosti za tento atentát a podle zpravodaje deníku *Le Monde* jsou útoky tohoto druhu, včetně útoku z listopadu roku 2014, páchaný „osamocenými“ Palestinci, kteří z vlastní iniciativy kladou odpor ,ryze bezpečnostnímu přístupu‘.“

193 Naopak ohledně události z dubna roku 2016 uvedené na třináctém místě v bodě 17 přílohy B důvodové zprávy k napadeným aktům se žalobce v bodě 99 žaloby spokojil s tvrzením, že „na rozdíl od toho, co tvrdí Rada, Hamás nikdy neorganizoval bombové atentáty z roku 2016 ani se nepřihlásil k odpovědnosti za ně“.

194 Tato námitka je z hlediska kritérií připomenutých v bodě 187 výše příliš obecná na to, aby ji mohl Tribunál zohlednit.

195 Co se týče události ze dne 7. července 2014, uvedené na desátém místě v bodě 17 přílohy B důvodové zprávy k napadeným aktům, žalobce v bodě 100 žaloby prohlašuje, že tvrzení Rady „je třeba posuzovat s ohledem na to, co již bylo řečeno ohledně války v Gaze v roce 2014, a to a *fortiori* pokud jde o přičtení tohoto skutku politické složce Hamásu“.

196 Vzhledem k tomu, že se tato námitka vztahuje k otázce, zda může být skutek, k němuž došlo v rámci ozbrojeného konfliktu, kvalifikován jako teroristický čin, a nikoli k otázce, zda k danému skutku došlo či nedošlo nebo zda může být přičten žalobci, bude zkoumána níže v rámci třetího žalobního důvodu.

197 Ani jedna ze dvou událostí z roku 2014 uvedených v bodě 15 přílohy A důvodové zprávy k napadeným aktům nebyla předmětem konkrétních a podrobných námitek.

198 Z výše uvedeného vyplývá, že ze šesti skutkových okolností, které nastaly v letech 2014 a 2016, byly pouze ty ze srpna a z listopadu roku 2014 předmětem námitek uplatněných náležitým způsobem.

199 Tyto námitky jsou nicméně irelevantní, jelikož čtyři další skutkové okolnosti, a sice skutkové okolnosti z roku 2014 uvedené v bodě 15 přílohy A důvodové zprávy k napadeným aktům, jakož i skutkové okolnosti ze dne 7. července 2014 a z dubna roku 2016 uvedené na desátém a třináctém místě v bodě 17 přílohy B, nebyly žalobcem náležitě zpochybněny a v každém případě postačují k tomu, aby odůvodnily ponechání jeho názvu na sporných seznamech.

200 S výhradou posouzení argumentace uvedené v bodě 196 výše musí být tedy druhý žalobní důvod zamítnut jako neopodstatněný.

K třetímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z nesprávného posouzení, pokud jde o teroristickou povahu žalobce

201 Žalobce se domnívá, že přijetím napadených aktů se Rada dopustila nesprávného posouzení tím, že kvalifikovala skutky, které uvedla v důvodových zprávách k napadeným aktům, jako teroristické činy a že ho kvalifikovala jako teroristickou organizaci.

202 Z argumentace žalobce vyplývá, že se tato kritika týká jak skutkových zjištění, které byla podkladem pro rozhodnutí příslušných orgánů, na jejichž základě byl název žalobce zařazen na seznamy těch, kterým se zmrazují finanční prostředky, tak skutkových zjištění, která odůvodňují zachování tohoto zařazení a která jsou uvedena v bodě 15 přílohy A a v bodě 17 přílohy B důvodové zprávy k napadeným aktům.

203 V rámci posouzení tohoto žalobního důvodu je třeba tyto dvě kategorie skutkových zjištění odlišit.

Ke skutkovým zjištěním, která byla podkladem pro rozhodnutí příslušných orgánů, z nichž Rada vycházela při zařazení názvu žalobce na sporné seznamy

204 V důsledku odpovědi na první žalobní důvod musí být tato první část třetího žalobního důvodu posouzena pouze v rozsahu, v němž se týká skutkových zjištění, která byla podkladem pro rozhodnutí Home Secretary.

205 Pokud jde o tato skutková zjištění, je třeba připomenout, že v odpovědi na první část šestého žalobního důvodu bylo v bodě 133 výše rozhodnuto, že Rada je v důvodových zprávách k napadeným aktům nemusela uvést.

206 Proto nelze po tomto orgánu požadovat, aby ověřil kvalifikaci daných skutečností provedenou vnitrostátním orgánem a uvedl výsledek této kvalifikace v napadených aktech.

207 To platí tím spíše, že rozhodnutí Home Secretary bylo přijato v členském státě, který má podle čl. 1 odst. 4 společného postoje 2001/931 a čl. 2 odst. 3 nařízení č. 2580/2001 s Radou specifickým způsobem spolupracovat, přičemž Rada má v rámci této spolupráce povinnost se v co největší možné míře spolehnout na posouzení příslušného vnitrostátního orgánu (rozsudky ze dne 23. října 2008, People's Mojahedin Organization of Iran v. Rada, T-256/07, EU:T:2008:461, bod 133, a ze dne 4. prosince 2008, People's Mojahedin Organization of Iran v. Rada, T-284/08, EU:T:2008:550, bod 53).

208 Kritika žalobce týkající se skutkových zjištění, která byla podkladem pro rozhodnutí Home Secretary, je tedy irelevantní.

Ke skutkovým zjištěním, jichž se Rada dovolává za účelem ponechání názvu žalobce na sporných seznamech a která jsou uvedena v bodě 15 přílohy A a v bodě 17 přílohy B důvodové zprávy k napadeným aktům

209 V důvodových zprávách k napadeným aktům Rada kvalifikovala skutky uvedené v bodě 15 přílohy A jako teroristické činy ve smyslu čl. 1 odst. 3 bodu iii) písm. a), d), f), g) a i) společného postoje 2001/931, které byly spáchány za účelem dosažení cílů uvedených v čl. 1 odst. 3 bodech i) a ii) téhož společného postoje, a skutky uvedené v bodě 17 přílohy B kvalifikovala jako teroristické činy ve smyslu čl. 1 odst. 3 bodu iii) písm. a), b), c) a f) společného postoje 2001/931, které byly spáchány za účelem dosažení cílů uvedených v čl. 1 odst. 3 bodech i) a ii) téhož společného postoje.

210 Žalobce tvrdí, že pokud Rada kvalifikovala předmětné skutky jako teroristické činy, pochybila. Předně podotkl, že neměla ve vztahu k němu tuto kvalifikaci použít, jelikož ke všem předmětným činům došlo v rámci válečné okupace Palestiny ze strany Izraele. Dále uvedl, že i kdyby byly tyto skutky prokázány, příslušné činy byly podle něj spáchány za účelem osvobození palestinského lidu, a nikoli za účely citovanými Radou a uvedenými v čl. 1 odst. 3 bodech i), ii) a iii) společného postoje 2001/931.

211 Prostřednictvím těchto argumentů žalobce tvrdí, že Rada měla při kvalifikaci skutků uvedených v bodě 15 přílohy A a v bodě 17 přílohy B důvodové zprávy k napadeným aktům zohlednit okolnost, že se na izraelsko-palestinský konflikt vztahuje právo ozbrojených konfliktů a že tento konflikt má vést k osvobození palestinského lidu.

- 212 K tomu je třeba uvést, že existence ozbrojeného konfliktu ve smyslu mezinárodního humanitárního práva podle ustálené judikatury nevyklučuje použití takových ustanovení unijního práva týkajících se prevence terorismu, jako je společný postoj 2001/931 a nařízení č. 2580/2001, na případné teroristické činy spáchané v tomto rámci (rozsudek ze dne 16. října 2014, LTTE v. Rada, T-208/11 a T-508/11, EU:T:2014:885, bod 57; v tomto smyslu viz rovněž rozsudek ze dne 14. března 2017, A a další, C-158/14, EU:C:2017:202, body 95 až 98).
- 213 Společný postoj 2001/931 totiž nijak nerozlišuje, pokud jde o jeho působnost, podle toho, zda dotčený čin je, či není spáchán v rámci ozbrojeného konfliktu ve smyslu mezinárodního humanitárního práva. Cílem Unie a jejích členských států v rámci tohoto společného postoje je boj proti terorismu bez ohledu na jeho formu v souladu s cíli platného mezinárodního práva (rozsudek ze dne 16. října 2014, LTTE v. Rada, T-208/11 a T-508/11, EU:T:2014:885, bod 58).
- 214 V tomto ohledu je třeba připomenout, že Rada přijala společný postoj 2001/931 (viz body 5 až 7 odůvodnění tohoto společného postoje) a – v souladu s tímto společným postojem – nařízení č. 2580/2001 (viz body 3, 5 a 6 odůvodnění tohoto nařízení) proto, aby na unijní úrovni provedla rezoluci Rady bezpečnosti Organizace spojených národů 1373 (2001) (viz bod 1 výše), která „potvrzuje nezbytnost bojovat všemi prostředky, v souladu s Chartou OSN podepsanou v San Franciscu dne 26. června 1945, proti ohrožením mezinárodního míru a bezpečnosti, která představují teroristické činy“, a „vyzývá členské státy, aby doplnily mezinárodní spolupráci přijetím dodatečných opatření, aby na svém území všemi dovolenými prostředky bránily a potíraly financování a přípravu jakéhokoli teroristického činu“ (rozsudek ze dne 16. října 2014, LTTE v. Rada, T-208/11 a T-508/11, EU:T:2014:885, bod 59).
- 215 Na tomto posouzení nemohou následující argumenty nic změnit.
- 216 Zprvce žalobce namítá, že v rozsudku ze dne 14. března 2017, A a další (C-158/14, EU:C:2017:202, bod 87), se Soudní dvůr nevyjádřil k případu, kdy ozbrojený konflikt vychází z práva na sebeurčení, které představuje zásadu obyčejového práva. Kvalifikovat jednání ze strany hnutí národního osvobození, jako je Hamás nebo Hamas-Izz al-Din al-Qassem, které se staví na odpor nelegální okupaci palestinského území státem Izrael, jako teroristické činy by bylo porušením této zásady.
- 217 K tomu je třeba uvést, že Soudní dvůr měl – jak uvádí žalobce – v rozsudku ze dne 21. prosince 2016, Rada v. Fronta Polisario (C-104/16 P, EU: 2016: 973, bod 88), za to, že obyčejová zásada sebeurčení, která je připomenuta mimo jiné v článku 1 Charty Organizace spojených národů, je zásadou mezinárodního práva použitelnou na všechna nesamosprávná území a všechny národy, které ještě nezískaly nezávislost.
- 218 Bez vyslovení jakéhokoli stanoviska k použití této zásady v projednávané věci je třeba uvést, že tato zásada neznamená, že v zájmu uplatnění práva na sebeurčení může lid nebo obyvatelé určitého území použít prostředky spadající do působnosti čl. 1 odst. 3 společného postoje 2001/931.
- 219 Je totiž třeba rozlišovat mezi cílem, jehož chce dosáhnout lid nebo obyvatelé určitého území, a jednáním, které za účelem jeho dosažení činí.
- 220 Jak již přitom bylo uvedeno v bodech 212 až 214 výše, pravidla přijatá v Unii pro účely boje proti terorismu se vztahují na všechny formy terorismu bez ohledu na cíl konfliktu, pokud dochází k jednání splňujícím podmínky a požadavky, které jsou v nich uvedeny.
- 221 Zadruhé žalobce popírá úmysl zavést islámský stát, který mu Rada přisoudila v důvodové zprávě k napadeným aktům a který má odůvodňovat zařazení jeho názvu na sporné seznamy.

222 Je pravda, že na začátku důvodové zprávy k napadeným aktům Rada tvrdí:

„Harakat al-Muqawamah al-Islamiyyah (Hamás) je skupina, jejímž cílem je ukončit izraelskou okupaci Palestiny a vytvořit islámský stát.“

223 Z důvodové zprávy k napadeným aktům jako celku však vyplývá, že zařazení či opětovné zařazení názvu žalobce na sporné seznamy není založeno na tomto tvrzení.

224 Jak vyplývá z posouzení prvního, druhého a šestého žalobního důvodu výše, zařazení názvu žalobce na sporné seznamy se opírá o rozhodnutí Home Secretary a jeho opětovné zařazení na seznamy se pak opírá o ponechání posledně uvedeného rozhodnutí v platnosti, jakož i o skutková zjištění uvedená v bodě 15 přílohy A a v bodě 17 přílohy B důvodové zprávy k napadeným aktům, a to v mezích uvedených v rámci posouzení druhého žalobního důvodu.

225 Ve všech napadených aktech slouží věta, kterou žalobce zdůrazňuje, pouze k vymezení kontextu a její nesprávnost, kdyby byla prokázána, by nemohla vést ke zrušení těchto aktů.

226 Z těchto důvodů je třeba třetí žalobní důvod zamítnout jako neopodstatněný.

Ke čtvrtému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení zásady nevměšování

227 Žalobce namítá, že Rada přijetím napadených aktů porušila zásadu nevměšování, která vyplývá z článku 2 Charty Organizace spojených národů a představuje zásadu *ius cogens* plynoucí ze svrchované rovnosti států v mezinárodním právu. Tato zásada podle něj zakazuje, aby byly stát nebo vláda považovány za teroristický subjekt.

228 Hamás přitom není pouhou nevládní organizací, natož neformálním hnutím, ale představuje legální politické hnutí, které v Palestině zvítězilo ve volbách a tvoří jádro palestinské vlády. Vzhledem k tomu, že Hamás musel zastávat funkce, které překračují rámec funkcí běžné politické strany, jeho působení v Gaze lze přirovnat k činnosti státního orgánu a z tohoto důvodu jej nelze postihovat protiteroristickými opatřeními. Z osob a subjektů, jejichž jména a názvy jsou zapsány na sporné seznamy, se žalobce v takové situaci nachází jako jediný.

229 K tomu je třeba uvést, že zásada nevměšování, rovněž nazývaná zásada nezasahování, která představuje logický následek zásady svrchované rovnosti států, je zásadou mezinárodního obyčejového práva zakládající právo každého svrchovaného státu spravovat si své záležitosti bez vnějšího zásahu.

230 Jak uvádí Rada, tato zásada mezinárodního práva je zakotvena ve prospěch svrchovaných států, a nikoli ve prospěch skupin nebo hnutí (viz rozsudek ze dne 16. října 2014, LTTE v. Rada, T-208/11 a T-508/11, EU:T:2014:885, bod 69 a citovaná judikatura).

231 Vzhledem k tomu, že Hamás není ani státem, ani vládou státu, zásady nevměšování se nemůže dovolávat.

232 Čtvrtý žalobní důvod tedy musí být zamítnut jako neopodstatněný

K pátému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z nedostatečného zohlednění vývoje situace z důvodu uplynutí času

233 Žalobce vytýká Radě, že přezkum podle čl. 1 odst. 6 společného postojů 2001/931 provedla nesprávně, a to z několika důvodů.

- 234 Zprvč Rada pro účely ponechání názvu žalobce na sporných seznamech pouze tvrdila, že vnitrostátní rozhodnutí jsou stále platná, a v bodě 17 přílohy B důvodové zprávy k napadeným aktům pouze vyjmenovala řadu skutkových zjištění, přičemž neověřila, zda se zachování označení žalobce jako zahraniční teroristické organizace v americkém rozhodnutí o přezkumu ze dne 27. července 2012 opírá o závažné a věrohodné důkazy a stopy a zda měly být dané skutky kvalifikovány jako teroristické činy ve smyslu společného postoje 2001/931.
- 235 V každém případě je americké rozhodnutí o přezkumu ze dne 27. července 2012 příliš vzdáleného data na to, aby odůvodnilo ponechání názvu žalobce na sporných seznamech, přičemž tato neaktuálnost nemohla být zhojena rozhodnutím Spojeného království ze září roku 2016, které se týkalo pouze Hamas-Izz al-Din al-Qassem.
- 236 V tomto ohledu je třeba připomenout, že jak vyplývá z bodů 138 až 144 a 161 až 163 výše, opětovné zařazení názvu žalobce na sporné seznamy se opírá o to, že rozhodnutí Home Secretary je stále platné, a dále – v mezích uvedených v rámci posouzení druhého žalobního důvodu – o skutková zjištění uvedená v bodě 15 přílohy A a v bodě 17 přílohy B důvodové zprávy k napadeným aktům.
- 237 Vzhledem k tomu, že se kritika žalobce rozvinutá v rámci tohoto žalobního důvodu vztahuje k americkému rozhodnutí o přezkumu ze dne 27. července 2012, je tato kritika irelevantní, neboť ponechání jeho názvu na sporných seznamech není právně založeno na tomto rozhodnutí.
- 238 Zadruhé žalobce tvrdí, že skutky spáchané v letech 2014 až 2016 nelze přičítat Hamásu ani Hamas-Izz al-Din al-Qassem.
- 239 Vzhledem k tomu, že tato kritika již byla zkoumána v rámci druhého žalobního důvodu, odkazuje se na bod 176 výše.
- 240 Zatřetí žalobce vytýká Radě, že nezohlednila žádnou skutečnost hovořící v jeho prospěch. V tomto ohledu zdůrazňuje, že Charta Hamásu, zveřejněná v roce 2017, zakládá jeho činnost na zásadě sebeurčení a uznává dodržování hranic stanovených plánem Organizace spojených národů (OSN) v roce 1967 a dále že podle pozorovatelů jsou od roku 2014 násilné činy páčány osamocenými osobami, neboť Hamas-Izz al-Din al-Qassem dodržuje příměří.
- 241 K tomu je třeba uvést, že v návaznosti na dopisy ze dne 30. listopadu 2017 a 22. března 2018 žalobce navzdory výzvě Rady nenavázal s tímto orgánem kontakt, aby na tyto skutečnosti hovořící v jeho prospěch poukázal. Za těchto podmínek nelze tomuto orgánu vytýkat, že je nevzal v úvahu v důvodových zprávách k napadeným aktům.
- 242 V každém případě z posouzení druhého žalobního důvodu vyplývá, že opětovné zařazení názvu žalobce na sporné seznamy je právně dostačujícím způsobem založeno na tom, že rozhodnutí Home Secretary je stále platné, jakož i na skutkových zjištěních uvedených v bodě 15 přílohy A a v bodě 17 přílohy B důvodové zprávy k napadeným aktům, a to v mezích uvedených v rámci posouzení tohoto žalobního důvodu.
- 243 Pátý žalobní důvod musí být tedy zamítnut jako neopodstatněný.

K sedmému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení zásady dodržování práva na obhajobu a práva na účinnou soudní ochranu

- 244 Sedmý žalobní důvod se skládá ze dvou částí.

K první části sedmého žalobního důvodu

- 245 V první části sedmého žalobního důvodu se žalobce domnívá, že když se Rada opírá o vnitrostátní rozhodnutí přijatá orgánem třetího státu, musí ověřit, že v průběhu vnitrostátního řízení, které vedlo k přijetí těchto opatření, byla konkrétně dodržena procesní práva, a Tribunál musí přezkoumat, zda bylo toto ověření provedeno.
- 246 Žalobce má za to, že v projednávaném případě nebyla jeho procesní práva americkými orgány dodržena. Nebyl totiž vůbec informován o rozhodnutí, jež vůči němu bylo ve Spojených státech přijato, ačkoliv mu oznámeno být mohlo, jelikož má v Damašku (Sýrie) a v Gaze svoji pobočku. Z tohoto důvodu nemohl předložit své připomínky a uplatnit své právo na opravný prostředek. I kdyby americké právní předpisy stanovily opravný prostředek k soudu, neoznámení a nedostatečné odůvodnění bylo podle žalobce zásahem do jeho práva na účinnou soudní ochranu. Rada měla přinejmenším prokázat, že se vláda Spojených států pokusila žalobce vyrozumět a že tento pokus nebyl úspěšný.
- 247 Vzhledem k tomu, že Tribunál v odpověď na první žalobní důvod konstatoval, že zařazení názvu žalobce na sporné seznamy se nemůže právoplatně opírat o americká rozhodnutí a dále že opětovné zařazení jeho názvu na tyto seznamy se opírá o to, že rozhodnutí Home Secretary je stále platné, a o skutková zjištění uvedená v bodě 15 přílohy A a v bodě 17 přílohy B důvodové zprávy k napadeným aktům (viz body 138 až 144 a 161 až 163 výše), a nikoli o rozhodnutí, z nichž tato skutková zjištění pocházejí, není možné se účinně dovolávat první části sedmého žalobního důvodu.

K druhé části sedmého žalobního důvodu

- 248 Ve druhé části sedmého žalobního důvodu žalobce tvrdí, že Rada v řízení, které vedlo k přijetí napadených aktů, porušila zásadu dodržování práva na obhajobu, a to ze tří důvodů.
- 249 Zaprvé žalobce vytýká Radě, že mu nepředložila závažné důkazy a stopy, na kterých byla založena americká rozhodnutí, aby mohl k těmto rozhodnutím vyjádřit své stanovisko.
- 250 Vzhledem k tomu, že Tribunál v rámci prvního žalobního důvodu rozhodl, že zařazení názvu žalobce na sporné seznamy se nemůže právoplatně opírat o americká rozhodnutí a dále že opětovné zařazení jeho názvu na tyto seznamy se opírá o to, že rozhodnutí Home Secretary je stále platné, a o skutková zjištění uvedená v bodě 15 přílohy A a v bodě 17 přílohy B důvodové zprávy k napadeným aktům (viz body 138 až 144 a 161 až 163 výše), a nikoli o rozhodnutí, z nichž tato skutková zjištění pochází, musí být tato argumentace odmítnuta jako irelevantní.
- 251 Zadruhé žalobce vytýká Radě, že mu před přijetím napadených aktů nesdělila údaje a důkazy týkající se skutkových zjištění, která nepocházela z vnitrostátních rozhodnutí, a že ohledně těchto údajů a důkazů nebyl vyslechnut. Rovněž se domnívá, že Rada měla v dopise ze dne 30. listopadu 2017 uvést, že má právo je po ní požadovat.
- 252 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle judikatury je Rada povinna poskytnout přístup ke všem nedůvěrným správním dokumentům týkajícím se dotčeného opatření pouze na žádost dotčené osoby (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 16. listopadu 2011, Bank Melli Iran v. Rada, C-548/09 P, EU:C:2011:735, bod 92; ze dne 15. listopadu 2012, Rada v. Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, bod 87, a ze dne 28. července 2016, Tomana a další v. Rada a Komise, C-330/15 P, nezveřejněný, EU:C:2016:601, bod 66 a citovaná judikatura).
- 253 Žalobce však v projednávané věci takovou žádost nepředložil.

- 254 Pokud jde o skutečnost, že dopis ze dne 30. listopadu 2017 výslovně neuváděl možnost žalobce požádat Radu o údaje a důkazy týkající se skutkových zjištění, která nepocházela z vnitrostátních rozhodnutí, je třeba poznamenat, že tento dopis uváděl adresu, na kterou mohl žalobce zaslat připomínky týkající se úmyslu Rady ponechat jeho název na sporných seznamech z března 2018. Je zřejmé, že tuto adresu mohl použít, aby požádal o uvedené údaje a důkazy, což neučinil.
- 255 Za těchto podmínek nemohou být akty z března 2018 zrušeny z důvodu, že Rada nesdělila údaje a důkazy týkající se skutkových zjištění, která nepocházela z vnitrostátních rozhodnutí.
- 256 Zatřetí se žalobce domnívá, že dopisy ze dne 22. března a 31. července 2018, obsahující důvodové zprávy k napadeným aktům, měly být adresovány jemu, a nikoli jeho právnímu zástupci, jelikož má pobočku v Damašku a v Dauhá (Katar).
- 257 K tomu je třeba uvést, že účelem povinnosti individuálně oznámit konkrétní a přesné odůvodnění osobám a subjektům, vůči nimž byla přijata omezující opatření, je hlavně doplnění oznámení zveřejněného v Úředním věstníku, v němž se dotčeným osobám nebo subjektům oznamuje, že vůči nim byla přijata omezující opatření, a v němž se vyzývají, aby požádaly o sdělení odůvodnění těchto opatření a poskytly přesnou adresu, na kterou může být tato žádost zaslána. Individuální oznámení dotčeným osobám a subjektům tedy není jediným mechanismem používaným s cílem informovat tyto osoby či subjekty o opatřeních, která vůči nim byla přijata (rozsudek ze dne 14. prosince 2018, Hamás v. Rada, T-400/10 RENV, napadený kasačním opravným prostředkem, EU:T:2018:966, bod 175).
- 258 Kromě toho z judikatury vyplývá, že povinnost individuálně oznámit odůvodnění omezujících opatření se nepoužije ve všech případech, nýbrž pouze tehdy, pokud se to jeví jako možné (viz rozsudek ze dne 14. prosince 2018, Hamás v. Rada, T-400/10 RENV, napadený kasačním opravným prostředkem, EU:T:2018:966, bod 176 a citovaná judikatura).
- 259 V projednávaném případě se přitom jeví, že ani v rámci tohoto řízení adresa žalobce stále není známa, jelikož jediné údaje, které poskytl žalobce Tribunálu, se omezují na uvedení města a země (Dauhá v Kataru a Gaza) (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 14. prosince 2018, Hamás v. Rada, T-400/10 RENV, napadený kasačním opravným prostředkem, EU:T:2018:966, bod 177).
- 260 Rada tedy mohla, kromě zveřejnění oznámení ze dne 22. března a 31. července 2018, zaslat důvodové zprávy k napadeným aktům advokátovi žalobce.
- 261 Vzhledem ke všem výše uvedeným poznatkům je třeba sedmý žalobní důvod zamítnout jako neopodstatněný.

K osmému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z toho, že „důvodové zprávy nebyly ověřeny“

- 262 Dne 19. března 2019 v odpovědi na otázku, kterou mu Tribunál položil dne 1. března 2019 v rámci organizačního procesního opatření, vznesl žalobce osmý žalobní důvod, vycházející z toho, že „důvodové zprávy nebyly ověřeny“.
- 263 Žalobce poukazuje na to, že důvodové zprávy k napadeným aktům, které Rada předala jeho advokátovi dopisy ze dne 22. března a 31. července 2018, nebyly podepsány předsedou tohoto orgánu, a tudíž nebyly ověřeny, což je v rozporu s požadavkem článku 15 jednacího řádu Rady, který byl přijat rozhodnutím 2009/937/EU ze dne 1. prosince 2009 (Úř. věst. 2009, L 325, s. 35).
- 264 Žalobce tvrdí, že pokud k takovému ověření nedošlo, nemůže si být jistý tím, že jemu předané důvodové zprávy se shodují s důvodovými zprávami, které přijala Rada.

- 265 Rada ve svém vyjádření k osmému žalobnímu důvodu konstatovala, že jej žalobce vznesl až v odpovědi na otázku Tribunálu a neuplatnil jej ani v žalobě, ani v návrhu na úpravu žaloby, aniž zároveň navrhla, aby byl tento žalobní důvod prohlášen za nepřijatelný.
- 266 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle článku 84 jednacího řádu nelze v průběhu řízení předkládat nové důvody, ledaže by se zakládaly na právních a skutkových okolnostech, které vyšly najevo v průběhu řízení.
- 267 V projednávané věci byl osmý žalobní důvod vznesen žalobcem ve fázi odpovědi na otázku Tribunálu v rámci organizačního procesního opatření, ačkoliv mohl být uplatněn již ve fázi žaloby. Musí tedy být považován za nepřijatelný.
- 268 Tribunál nicméně může kdykoliv bez návrhu po vyslechnutí účastníků řízení rozhodnout o nepominutelném důvodu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 1. července 2008, *Chronopost a La Poste v. UFEX a další*, C-341/06 P a C-342/06 P, EU:C:2008:375, body 48 a 49 a citovaná judikatura).
- 269 Vzhledem k tomu, že neověření rozhodnutí je porušením podstatné formální náležitosti ve smyslu článku 263 SFEU (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. června 1994, *Komise v. BASF a další*, C-137/92 P, EU:C:1994:247, bod 76), je osmý žalobní důvod nepominutelným důvodem (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 2. dubna 1998, *Komise v. Sytraval a Brink's France*, C-367/95 P, EU:C:1998:154, bod 67, a ze dne 30. března 2000, *VBA v. Florimex a další*, C-265/97 P, EU:C:2000:170, bod 114), takže je třeba jej posoudit.
- 270 K věci samé je nutné připomenout, že čl. 297 odst. 2 první pododstavec SFEU stanoví:
- „Nelegislativní akty přijaté v podobě nařízení, směrnic a rozhodnutí, ve kterých není uvedeno, komu jsou určena, podepisuje předseda orgánu, který je přijal.“
- 271 Článek 15 jednacího řádu Rady dále stanoví:
- „Znění aktů přijatých [...] Radou [...] podepisuje předseda úřadující při jejich přijetí a generální tajemník. Generální tajemník může své podpisové právo přenést na generálního ředitele generálního sekretariátu.“
- 272 V rozsudku ze dne 15. června 1994, *Komise v. BASF a další* (C-137/92 P, EU:C:1994:247, bod 75), který cituje žalobce, Soudní dvůr v souvislosti s rozhodnutím Evropské komise rozhodl, že ověření podle jednacího řádu tohoto orgánu sleduje zajištění právní jistoty tím, že text přijatý kolegiem bude v jazycích, v nichž je jeho znění závazné, nadále neměnný.
- 273 Podle Soudního dvora umožňuje ověření podle jednacího řádu Komise v případě sporu přezkoumat, zda se oznámená nebo zveřejněná znění přesně shodují se zněním přijatým orgánem, a tedy s vůlí jejich autora (rozsudek ze dne 15. června 1994, *Komise v. BASF a další*, C-137/92 P, EU:C:1994:247, bod 75).
- 274 Z toho podle Soudního dvora vyplývá, že ověření požadované jednacím řádem Komise je podstatnou formální náležitostí ve smyslu článku 263 SFEU, jejíž porušení může být důvodem pro podání žaloby na neplatnost (rozsudek ze dne 15. června 1994, *Komise v. BASF a další*, C-137/92 P, EU:C:1994:247, bod 76).
- 275 Tato pravidla formulovaná ve vztahu k aktům Komise v rozsudku ze dne 15. června 1994, *Komise v. BASF a další* (C-137/92 P, EU:C:1994:247, bod 75 a 76), je třeba použít i na akty Rady.
- 276 Obdobně jako v případě aktů Komise zásada právní jistoty vyžaduje, aby třetí osoby měly možnost ověřit, že se akty Rady, které jsou zveřejněny nebo oznámeny, shodují s těmi, které byly přijaty.

- 277 Je tomu tak i přesto, že Rada, na rozdíl od Komise, není kolegiem. V rozsudku ze dne 15. června 1994, Komise v. BASF a další (C-137/92 P, EU:C:1994:247) vyšel Soudní dvůr pro účely odůvodnění povinnosti ověřit akty zejména z nutnosti zabezpečit právní jistotu tím, že je v případě sporu možné přezkoumat, zda se oznámená nebo zveřejněná znění přesně shodují se zněním přijatým orgánem. Zásada právní jistoty je přitom obecnou právní zásadou, která se použije na všechny orgány, a to zejména tehdy, jako je tomu v projednávané věci, kdy orgány přijímají akty, které mají právní účinky na právní situaci právnických nebo fyzických osob.
- 278 V projednávané věci je nesporné, že důvodové zprávy k napadeným aktům, které byly předány žalobci, podpis neobsahují, nýbrž mají podobu dokumentů psaných na stroji, neobsahují záhlaví a žádný údaj, dokonce ani datum, na jejichž základě by bylo možné označit je za akty Rady a určit okamžik, ke kterému byly přijaty.
- 279 Rada v příloze ke svému vyjádření k osmému žalobnímu důvodu předala Tribunálu napadené akty, opatřené datem a podpisem svého předsedy a generálního tajemníka.
- 280 Je však třeba konstatovat, že tyto akty neobsahují důvodové zprávy odůvodňující jejich přijetí.
- 281 Podle článku 296 SFEU přitom musí akty přijaté Radou obsahovat odůvodnění, přičemž v souladu s ustálenou judikaturou toto ustanovení vyžaduje, aby dotčený orgán uvedl důvody, na jejichž základě tyto akty přijal, aby se dotčená osoba mohla seznámit s důvody, které vedly k přijetí opatření, a aby příslušný soud mohl vykonat přezkum (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. listopadu 2012, Rada v. Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, bod 50 a citovaná judikatura).
- 282 Výrok aktu lze vykládat a jeho rozsah lze posuzovat pouze ve světle důvodů aktu. Vzhledem k tomu, že výrok a odůvodnění tvoří nedílný celek (rozsudky ze dne 15. června 1994, Komise v. BASF a další, C-137/92 P, EU:C:1994:247, bod 67, a ze dne 18. ledna 2005, Confédération Nationale du Crédit Mutuel v. Komise, T-93/02, EU:T:2005:11, bod 124), nelze pro účely ustanovení vyžadujících ověření aktu rozlišovat mezi odůvodněním aktu a jeho výrokem. Pokud jsou daný akt a důvodová zpráva obsaženy, jako v projednávané věci, v rozdílných dokumentech, musí být akt i důvodová zpráva ověřeny v souladu s těmito ustanoveními, přičemž podpis na jednom dokumentu nemůže založit domněnku, vyvratitelnou či nevyvratitelnou, že i druhý byl ověřen.
- 283 Jak uznává sama Rada v bodě 29 svého vyjádření k osmému žalobnímu důvodu, podpis aktů je podstatnou formální náležitostí. Pokud tedy vyjde najevo, že v projednávané věci nebyla tato náležitost dodržena, musí být napadené akty zrušeny.
- 284 Rada tuto analýzu zpochybňuje.
- 285 Na prvním místě Rada tvrdí, že jí judikatura ukládá povinnost, aby v rámci společného postoje 2001/931 oddělila důvodové zprávy od aktů samotných. Co se týče omezujících opatření přijatých Radou, vyplývá tedy podle Rady stávající situace, kdy se podepisují akty, a nikoliv důvodové zprávy, ze samotné judikatury, takže jí nelze tuto skutečnost nijak vytýkat, a akty proto nemohou být zrušeny.
- 286 K tomu je nutné uvést, že podle čl. 296 druhého pododstavce SFEU musí všechny akty obsahovat odůvodnění a výrok a odůvodnění rozhodnutí, jak bylo uvedeno v bodě 282 výše, tvoří nedílný celek.
- 287 Je pravda, že s ohledem na to, že podrobné zveřejnění skutečností vytýkaných dotčným osobám a subjektům by mohlo být v rozporu s naléhavými důvody obecného zájmu a zasahovat do jejich oprávněných zájmů, bylo připuštěno, že postačuje, pokud je v Úředním věstníku zveřejněn výrok a všeobecné odůvodnění opatření týkajících se zmrazení finančních prostředků, s tím, že musí být vypracováno specifické a konkrétní odůvodnění tohoto rozhodnutí, se kterým musí být dotčené osoby

obeznámeny jakýmkoliv jiným přiměřeným způsobem (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 12. prosince 2006, Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran v. Rada, T-228/02, EU:T:2006:384, bod 147).

- 288 Tato odchylka se nicméně týká pouze zveřejnění aktů, a nikoliv těchto aktů samotných, takže nemá žádný vliv na povinnost podle čl. 297 odst. 2 prvního pododstavce SFEU a článku 15 jednacího řádu Rady je podepsat.
- 289 Na druhém místě Rada uvádí, že napadené akty a důvodové zprávy, které je doprovází, byly přijaty členskými státy současně a na základě přísného písemného postupu, jak je stanoven v čl. 12 odst. 1 jednacího řádu.
- 290 Zprvce příslušná pracovní skupina Rady, a sice skupina „Omezující opatření za účelem boje proti terorismu“ (COMET), projednávala případné opětovné zařazení názvu žalobce na seznam na základě existující důvodové zprávy a došla k závěru, že žádná nová informace nesvědčí pro to, aby byl jeho název ze seznamu vyňat. Na tomto základě COMET vypracovala konečné znění důvodových zpráv ohledně všech dotyčných subjektů a osob.
- 291 Zadruhé ve dnech 5. března a 3. července 2018 předložil vysoký představitel Unie pro zahraniční věci a bezpečnostní politiku své návrhy k přijetí napadených aktů. Ve dnech 8. března a 5. července 2018 tyto návrhy posoudila pracovní skupina Rady, a sice skupina „Poradci pro zahraniční vztahy“ (RELEX), která vypracovala konečné znění návrhů.
- 292 Zatřetí generální sekretariát Rady připravil zprávu pro Výbor stálých zástupců (Coreper) a Radu, přičemž předložil všechny dokumenty, které měly být přijaty. Na tomto základě pak generální sekretariát Rady zahájil písemná řízení v souladu s čl. 12 odst. 1 jednacího řádu Rady. V dokumentech, kterými byla tato písemná řízení zahájena, byly podle Rady přesně označeny dokumenty, kterých se tato řízení týkala, a to včetně návrhů napadených rozhodnutí i návrhů důvodových zpráv, jež se k nim vztahují. Všechny delegace členských států podle ní s těmito návrhy souhlasily.
- 293 Z dodržení těchto postupů a z dokumentů, které v rámci nich byly přijaty, s jistotou vyplývá, že napadené akty včetně důvodových zpráv přijala Rada a že jsou projevem její vůle
- 294 Takový argument nelze přijmout.
- 295 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podepisování aktů Rady jejím předsedou a generálním tajemníkem, které je stanoveno v čl. 297 odst. 2 prvním pododstavci SFEU a článku 15 jednacího řádu Rady, má za cíl zejména umožnit třetím osobám ujistit se o tom, že akty, které jim byly oznámeny, byly tímto orgánem skutečně přijaty.
- 296 Jinými slovy, ověření aktů Rady lze vnímat tak, že se jím ztělesňuje zjištění učiněné předsedou a generálním tajemníkem tohoto orgánu, že dotyčné akty byly tímto orgánem skutečně přijaty.
- 297 Tuto formální náležitost nelze nahradit popisem postupu, který byl v Radě použit k přijetí těchto aktů. V případě, že Smlouva a jednací řád určitého orgánu vyžadují, aby tento orgán splnil konkrétní formální náležitost, jejímž cílem je zajistit dodržování zásady právní jistoty ve prospěch třetích osob, a sice podepisování aktů jím přijatých, tento orgán nemůže upustit od této formální náležitosti s odůvodněním, že byla dodržena procesní pravidla stanovená v jednacím řádu.
- 298 Zatřetí Rada tvrdí, že v projednávané věci se skutkový rámec odlišuje od skutkového rámce ve věci, v níž byl vydán rozsudek ze dne 15. června 1994, Komise v. BASF a další (C-137/92 P, EU:C:1994:247), v němž napadené rozhodnutí neodpovídalo znění, které přijala Komise. Taková

situace nemůže nastat v případě aktů Rady vzhledem k interním postupům, které jsou v ní uplatňovány, přičemž žalobce ostatně neuvedl žádnou skutečnost, z níž by vyplývalo, že důvodové zprávy byly po jejich přijetí změněny.

- 299 K tomu je třeba uvést, že podle judikatury postačuje k tomu, aby se jednalo o porušení podstatné formální náležitosti, že akt nebyl ověřen, a není nutné nad rámec toho prokázat, že je akt stížen jinou vadou nebo že v důsledku neověření vznikla újma tomu, kdo se nedostatku ověřením dovolává (rozsudky ze dne 6. dubna 2000, Komise v. ICI, C-286/95 P, EU:C:2000:188, bod 42, a ze dne 6. dubna 2000, Komise v. Solvay, C-287/95 P a C-288/95 P, EU:C:2000:189, bod 46).
- 300 Pro případ potřeby je třeba konstatovat, že Rada na žádném místě ve svých procesních písemnostech netvrdila, že ověření důvodových zpráv k napadeným aktům nemohla provést.
- 301 Vzhledem k tomu, že napadené akty byly opatřeny podpisy předsedy a generálního tajemníka Rady, mohly jimi být opatřeny rovněž důvodové zprávy, které se k nim vztahují. Mělo tomu tak přitom být, neboť napadené akty a jejich důvodová zpráva byly obsaženy v odlišných dokumentech a – jak vyplývá z bodů 281 a 282 výše – důvodové zprávy byly nezbytným doplňkem napadených aktů.
- 302 Jak bylo uvedeno v bodě 283 výše, sama Rada uznala význam podepisování právních aktů, které přijímá, když jej v bodě 29 své odpovědi na otázku Tribunálu kvalifikovala jako podstatnou formální náležitost.
- 303 V poslední řadě Rada tvrdí, že pokud by Tribunál měl za to, že jsou napadené akty stíženy formální vadou, tato vada by ke zrušení napadených aktů nepostačovala.
- 304 I tento argument je třeba odmítnout. Vzhledem k tomu, že podpis aktů Rady jejím předsedou a generálním tajemníkem je podstatnou formální náležitostí, její porušení musí podle judikatury vést ke zrušení napadených aktů (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 24. června 2015, Španělsko v. Komise, C-263/13 P, EU:C:2015:415, bod 56 a citovaná judikatura).
- 305 Závěrem lze konstatovat, že jelikož nebyly důvodové zprávy k napadeným aktům podepsány předsedou Rady a jejím generálním tajemníkem, přestože byly obsaženy v odlišných dokumentech, je třeba vyhovět osmému žalobnímu důvodu a zrušit napadené akty v rozsahu, v němž se týkají žalobce.

K nákladům řízení

- 306 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu se účastník řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval.
- 307 Vzhledem k tomu, že Rada neměla ve věci úspěch a žalobce požadoval náhradu nákladů řízení, je důvodné Radě uložit, že ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené žalobcem.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (první senát),

rozhodl takto:

- 1) **Rozhodnutí Rady (SZBP) 2018/475 ze dne 21. března 2018, kterým se aktualizuje seznam osob, skupin a subjektů, na něž se vztahují články 2, 3 a 4 společného postoje 2001/931/SZBP o uplatnění zvláštních opatření k boji proti terorismu, a kterým se zrušuje rozhodnutí (SZBP) 2017/1426, prováděcí nařízení Rady (EU) 2018/468 ze dne 21. března 2018, kterým se provádí čl. 2 odst. 3 nařízení (ES) č. 2580/2001 o zvláštních omezujících**

opatřeních namířených proti některým osobám a subjektům s cílem bojovat proti terorismu a kterým se zrušuje prováděcí nařízení (EU) 2017/1420, rozhodnutí Rady (SZBP) 2018/1084 ze dne 30. července 2018, kterým se aktualizuje seznam osob, skupin a subjektů, na něž se vztahují články 2, 3 a 4 společného postoje 2001/931/SZBP o uplatnění zvláštních opatření k boji proti terorismu, a kterým se zrušuje rozhodnutí 2018/475, a prováděcí nařízení Rady (EU) 2018/1071 ze dne 30. července 2018, kterým se provádí čl. 2 odst. 3 nařízení (ES) č. 2580/2001 o zvláštních omezujících opatřeních namířených proti některým osobám a subjektům s cílem bojovat proti terorismu a kterým se zrušuje prováděcí nařízení 2018/468, se zrušují v rozsahu, v němž se vztahují na „Hamás“, včetně „ Hamas-Izz al-Din al-Qassem“.

- 2) Rada Evropské unie ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Hamásem.

Pelikánová

Nihoul

Svenningsen

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 4. září 2019.

Podpisy.